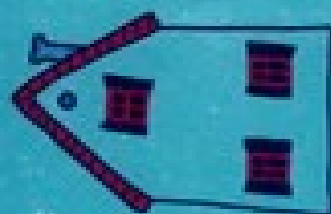

ЙОРґЕН + АННА = ЛЮБО

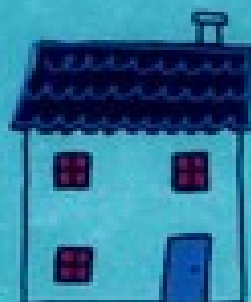
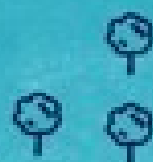
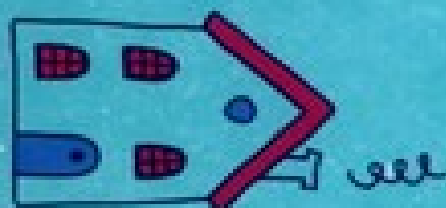
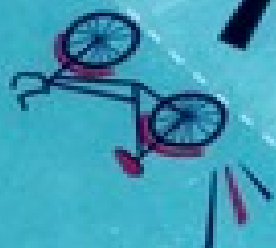
Вігдіс Йорт

В С Л

Вігдіс Йорт

ЙОРґЕН
+ АННА =
ЛЮБО

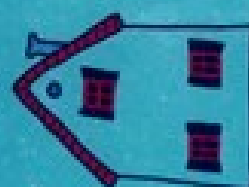
Видавництво Старого Лева

ЙОРГЕН + АННА = ЛЮБОВ

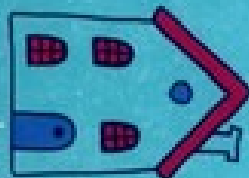
Вігдіс Йорт

З С Л

Вігдіс Йорт

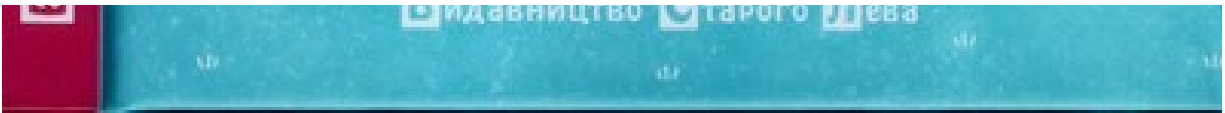

ЙОРГЕН
+ АННА =
ЛЮБОВ

see

Вігдіс Йорт

ЙОРГЕН + АННА = ЛЮБОВ

Роман

Переклад з норвезької
Наталі Іваничук

Видавництво **С**тарого **Л**ева
Львів – 2015

Вігдіс Йорт

Йорген + Анна = любов

Дехто з дорослих вважає, ніби перше кохання можливе десь у тринадцятилітньому віці, у класі сьомому, і ніяк не раніше. Але це не так.

Комусь уже ніколи в житті не судитиметься пережити такого кохання, як у четвертому класі, коли тобі десять...

Саме в четвертому класі Анна Люнде нестямно закохалася у Йоргена Рюге, а коли їхня любов затріщала по швах, Анна ледь не потрощила паркан у Розбійницькому саду й усю ніч проспала за каменюкою просто неба.

У школі були два четверті класи — А і Б. Анна ходила до А-класу. Вона була дуже гарненька. Мала каштанове волосся, зелені очі й чорні вії. Але в її класі навчалися дві дівчинки, ще гарніші за неї — Туне й Еллен. Туне мала темні кучері й карі очі. Еллен — карі очі й дуже довгий «кінський хвіст». Вона завжди носила чистенькі рожеві сукенки. Аннин одяг часто ряснів плямами, бувало, й дірками. А все через бійки з хлопчиками, у яких Анна завжди перемагала своїх супротивників. Навіть Рікарда з п'ятого класу.

Анна мешкала в зеленому будинку на краю пустиря. Пустир був величезний, з ковзанкою, високими деревами й пагорбом. Від пустиря до школи треба було підніматися довгим схилом пагорба. Щодня Анна спускалася вулицею до перехрестя. Там чекала на Ейнара, Дага, Кнута й Беату, а тоді вони разом прошкували угору схилом.

Беата — щира подружка Анни. Вона ніколи ні з ким не чубилася, не вміла швидко бігати й не могла похвалитися силою. Зате старанно вчилася у школі.

Беата з Ейнаром були рудяві й веснянкуваті, решта — темноволосі. І всі ходили до четвертого А.

Анна мала менших сестричок і старшого брата — Уле. Вдома, після школи, вона бавилася з сестричками й теревенила зі старшим

братом, ласуючи хлібом з варенням.

А тоді виходила на пустир. Там вже її, бувало, чекали Ейнар, Кнут і Даг. Розмови велися про шкільні події і про те, як нудно робити уроки. Інколи приходила й Туне з Еллен або старший брат Анни та інші великі хлопці, які ходили до сьомого класу.

Яких тільки чудасій вони не влаштовували на пустирі. Грали в хованки, ганяли наввипередки на велосипедах. Восени крали яблука в чужих садках, будували снігові іглу взимку, викладали загати на струмках навесні, іноді дубасилися, влаштовували посиденьки в Розбійницькому саду й усіяке інше — і так щодня аж до вечора.

А тоді поверталися додому.

Так було й одного дня ранньою весною, одразу після великодніх вакацій. Сніг уже майже зійшов, під ногами квацяло: *квак-кваць*. Але ногами ніхто не йшов, усі повитягали свої велосипеди.

Того ранку Анна вийшла з зеленого будинку й поїхала, як завжди о цій порі, до перехрестя на зустріч з друзями. Співали птахи, з веранди будинку репетував батько Кнута.

— Кну-у-уте! Ти зуби не почистив!!!

Але Кнут пускав батькові слова повз вуха, стояв собі незворушно на перехресті, як робив це щоранку.

— Зуби треба чистити, Кнута, — завважила Беата, вона дбала про такі речі.

— Де це запропастилися Даг з Ейнаром? — запитала Анна. — Спізнюються, як завжди...

От що її турбувало.

— Може, чекають на Йоргена!

— Йоргена?

— Йоргена?

— Йорген Рюге, — пояснив Кнут і попер собі вгору схилом, налягаючи на педалі. — Новенький.

— Новенький? — Анна й Беата кинулися йому навздогін. — Новенький?

— Так, — кивнув Кнут. — Дурбелік!

— Симпатичний?

— Потвора!

— Чому — потвора?

— Отакенні діри між зубами!

— Ой! — зойкнула Беата.

— Але, може, він сильний? — допитувалася Анна.

— Де там! Слабак! — гукнув Кнут.

— Ви билися?

— Він мешкає у Розбійницькому домі.

— У Розбійницькому домі?!

Загальмувавши, Анна дуже вдарилася животом до керма. Беата зупинилася і затулила обома долонями вуха. Вона завжди так робила, коли боялася.

Розбійницький дім стояв посеред Розбійницького саду й дуже відрізнявся від решти будинків. Він був значно більший та старіший, а колись, у давнину, там жив один розбійник. Тепер будинок став притулком хіба для примар та ще, може, для якогось однорукого бандита.

Сад анітрохи не скидався на звичайні садки — величезний, зарослий хащами й усіяний велетенськими валунами. Там росли високі дерева — яблуні й вишні; кущі розмаїтих ягід, бузок та полуниці.

Улітку й восени друзі багато часу проводили в Розбійницькому саду, бо Розбійницький дім — коричневий, з численними наглухо зачиненими вікнами й дверима — стояв пустою, там ніхто не жив, принаймні ніхто з людей. Однак Уле зі старшими хлопцями часто залазили уночі досередини через дахове віконце. Ото вони й бачили бандита.

Четвертачки наважувалися заходити хіба на ганок — там була простора веранда й пожежні сходи.

Анна любила сидіти самотою у Розбійницькому саду, але тільки в білий день. Уявляла собі, ніби там живе.

Якби мешкала в Розбійницькому домі й мала свою кімнатку на другому поверсі, могла б легко перелізти на дерево й спуститися на землю — ніхто й не помітив би. Захотіла яблука — достатньо руку простягнути з вікна. Забажалось би втекти з дому, то й тікати далеко не треба, можна просто заховатися у саду.

— Уявляєш, як воно — мешкати в Розбійницькому саду? — озвалася Беата. — Мені б ніколи не дозволили...

— Я залюбки там жила б, — мовила Анна й додала, глянувши на Кнута: — А великі діри між зубами — то пусте!

— Він ще й веснянки має!

Анна демонстративно відвернулася: що з ними балакати, вони ж нічого не тямлять у житті. Вони ж ніколи не сиділи самотою у Розбійницькому саду!

«Йорген Рюге з веснянками», — повторила подумки. Цікаво, який він...

А коли вперше його побачила, тільки й подумала: «Ось він — новачок!»

Йорген грав з Б-класом у лови. Мав біляве волосся й сині штани, і синю куртку, розхристану на грудях. Під курткою — білий светр, з-під светра в Рюге висувалася футболка в синю й червону смужку.

А ще він мав в'язку ключів, почеплену на пасок штанів. Ключі дзеленькали, коли він біг: *дзень-дзень*. Бігав Йорген шалено швидко.

Згодом, коли задзвонив дзвоник на уроки і всі стовпилися у дверях, Анна змогла ліпше його роздивитися. Гарний, подумала вона. Очі великі й дуже сині, і веснянки, дуже милі веснянки, і маленький рот. І ніяких широких дір між зубами, ані однісінької!

Анна не роздивлялася новачка впритул, однак майже не зводила з нього очей. Кожної перерви.

Вона сподівалася, що Йорген захоче ближче заприязнитися з Дагом та Ейнаром, можливо, прийде на пустир після школи погасати на роверах чи пограти в хованки.

Того дня Анна мала всі шанси залишитися після уроків, бо, як це з нею зазвичай траплялося, забула виконати домашнє завдання. Гніву вчительки, мабуть, не уникнути.

— Анно Люнде, Анно Люнде, — докоряла вчителька. — Ти ж не зробила домашнього завдання...

— Забула, — відповіла Анна, напустивши на личко глибокий смуток.

А сама думала тієї миті про друзів, які вже, напевно, повиводили свої велосипеди з-під накриття і разом з Йорґеном прямували додому. Ану ж він їде просто попереду Еллен. Може, вони мчать наввипередки. І Еллен гукне «Ваааау!» від захвату, а Йорген обернеться і помітить її карі очі й довжелезний «кінський хвіст», який майорить на вітрі.

— Негоже, ой, негоже, — відчитувала Анну вчителька. — Доведеться надолужувати згаяне наступного разу!

— Неодмінно! — з нещасним виглядом пообіцяла Анна, бо думками була біля Йоргена та Еллен і решти друзів, які, мабуть, спинилися вже біля ятки, щоб закупити іржавих цвяхів; мабуть, теревенять собі і саме ось цієї миті стають найщирішими друзями.

— Гаразд, Анно Люнде, — зітхнула вчителька. — Можеш іти, але пам'ятай, що я сказала!

— Добре! — зраділа Анна і вибігла з класу.

Вона рушила коридором, зійшла сходами й поволі побрела шкільним подвір'ям до комори з велосипедами, певна, що всі давно вже вдома.

Раптом позад неї почувся дзенькіт: *дзень-дзень*. Анна обернулася і побачила його. То був Йорген Рюге! Він спустився сходами, *дзень-дзень*, і рушив через подвір'я просто до комори.

На величезному шкільному подвір'ї були тільки вони удвох. Тільки Йорген і Анна. І обоє прямували до комори за своїми велосипедами.

Анна дійшла першою, схилилася відімкнути велосипедний замок, але Йоргена з ока не спускала, підглядаючи за ним з-під руки. Хлопчина підходив дедалі ближче. Анна довго — як лиш могла довго — вовтузилася з замком, *дзень-дзень* наближався, ось уже позад неї; *шелесь* — і проминув її, побачила тільки Йоргенів ранець. Він не привітався, вона теж промовчала, бо ж не були знайомі.

Анна викотила з комори свій велосипед, Йорген — за нею. Анна вивела велосипед зі шкільного двору, Йорген — услід. За брамою посідали обоє в сідла й поїхали вниз пагорбом. Анна Люнде — першою, Йорген Рюге — за нею. Вони швидко крутили педалі, аж вітер свистів у волоссі, *дзень-дзелень* — дзеленчала в'язка ключів позад неї. Невдовзі Йоргенові треба буде звертати з дороги, якщо він прямує до Розбійницького саду. Та ось Анна почула його зовсім близько позаду, *дзень-дзелень* і *шусь-шусь*. Йорген обігнав її і звернув убік.

— Бувай! — кинув на ходу.

Кров шугонула в жилах, гаряча кров.

— Бувай! — відповіла вона, але запізно, бо, доки отямилася, опинилася далеко вниз, а Йорген зник.

Глибоко в душі Анна вже знала: вона кохає Йоргена Рюге!

Вона не могла думати ні про що інше, а прийшовши додому, ледь не забула намастити хліб полуничним варенням. Їй заважала присутність старшого брата Уле й маленьких сестричок, хотіла побути сама.

— Не хочеш посидіти з Уле й сестричками, Анно? — запитала мама.

— Ні...

Анна зачинилася у своїй кімнаті й без упину виводила в чернетці: *Йорген Рюге, Йорген Рюге, Йорген Рюге...*

— Чим ти займаєшся, Анно? — зазирнула до неї мама.

— Готую уроки! Зачини двері! — огризнулася Анна. Вона була зла.

— Чого ж ти сердишся! Не маєш жодних підстав... Хіба не тобі вчора купили новий пенал! — і мама голосно хрюснула дверима.

Я кохаю Йоргена Рюге — написала Анна, а тоді вирвала аркуш із зошита й подерла його на дрібні клаптики, зім'яла їх у кульки і позапихала в дірки, що zostалися від гіллячок у дерев'яних стінних панелях, — як найбільшу таємницю.

Треба більше довідатися про нього.

— Я пішла! — гукнула вона братові й сестричкам.

— Куди?!

— Не скажу...

— Ото мале опудало! — буркнув Уле.

Анна проминула будинки Ейнара й Дага, Кнута й Беати, виїхала на перехрестя під пагорбом. Ніде нікого не було. Далі подалася через пустир до Розбійницького саду. Назустріч теж ніхто не трапився. Знову з'їхала донизу на пустир, повз дуб — до місця, де взимку облаштовували ковзанку. Тепер там виднілися самі лиш калюжі та багнюка. Анна уявила собі, ніби бере участь у велозмаганнях, умовою яких є заборона в'їжджати в калюжі; ніби навколо багато глядачів, а поміж ними — Йорген та решта шкільних друзів. Але Йорген не зважав на інших учасників, дивився лише на неї і палко бажав їй перемоги.

Ретельно об'їжджаючи калюжі, Анна мугикала собі під ніс пісеньку про едельвейс, найгарнішу пісеньку на світі. Витанцьовувала з піднятими руками, бо вміла їздити на велосипеді, не тримаючись керма, і мріяла стати танцівницею.

— Ваааууу! — вигукував Йорген, плескаючи в долоні.

Потім Анна з'їхала з «ковзанки» й повернулася тією ж дорогою — повз дуб — до підніжжя пагорба. Ніде ні душі... Певно, усі сиділи по хатах, наминаючи канапки з полуничним варенням.

Анна замкнула велосипед на замок і вилізла на дуба — звідти вона бачила все навкруги, зате ніхто не міг побачити її. Їй видно було кімнату Беати. Беата сиділа на ліжку й читала книжку, не інакше як підручник з історії.

— Беато! — гукнула Анна. — Виходь надвір!

Беата підійшла до відчиненого вікна.

— Ти де?

— Тут, на дубі! Сталося щось надзвичайне!

— Що?

— Виходь! Я не можу сказати цього вголос...

Беата вийшла з дому. Анна злізла з дуба й зашепотіла до подружки:

— Я бачилася з новеньким...

— Овва!

— Ну, майже.

— Як це — майже?

— Він сказав «Бувай!» до мене, усміхнувся і помахав рукою, — трохи прибрехала Анна.

— Справді? — округлилися очі в Беати. — Може, він захоче стати твоїм хлопцем?

— Цілком можливо, — відповіла Анна, потай мріючи про це.

— А що, як покликати Ейнара, Дага, Кнута й новенького та влаштувати велоперегони?

Друзі щовесни, тільки-но погода дозволяла вивести з комор велосипеди, влаштовували велозмагання: хто швидше проїде без ніг на педалях. Інколи хлопці каталися з дівчатами на задньому багажнику. То було найвеселіше!

— Хлопці — за кермом, а ми — позаду!

— Ну, не знаю, — засумнівалася Беата. — Я саме хотіла попереставляти меблі в своїй кімнаті.

— А той, хто засікатиме час, залізе на дуба!

— Але я ще не вивчила історію і збиралася навести лад серед своїх глянцевих листівок.

— Можемо натомість пограти в хованки.

— О, це вже краща ідея, — зраділа Беата. Кататись наввипередки, сидячи на багажнику, вона боялася.

— Хто їх покличе — ти сама чи ми вдвох? — запитала Анна.

— Ти, — відповіла Беата.

Кликати друзів пішли обидві.

Коли надійшли Ейнар з Дагом та Кнут, а Кнутів тато з веранди гукнув, що Кнут забув з'їсти канапку й одягнути шалик на шию, Анна зібрала всіх навколо себе й прошепотіла:

— Маємо піти до Розбійницького дому й запитати, чи не захоче новенький погратися з нами в хованки або позмагатися на велосипедах.

— А не ліпше запитати Туне й Еллен? — запропонував Кнут.

Кнотові дуже подобалася Еллен, і йому кортіло, щоб Еллен сиділа на велосипеді позад нього, тримаючись за сідло. Якщо ж до них приєднається Йорген, то хтозна, чи не захоче Еллен кататися з ним. Кнут усеньку ніч не спав, тільки й думав про такий варіант. Тому й бовкнув, ніби в Йоргена страхітливо великі шпарини між зубами.

— Ні, на це мало часу, — заперечила Анна.

— Чому неодмінно треба кликати Йоргена? — не поступався Кнут, підійшовши впритул до Анни.

— Бо новачкові завжди важко в новому товаристві...

Ніхто більше не суперечив, друзі давно навчилися приязно ставитися до новеньких.

Вони залишили велосипеди під дубом, а самі подалися до Розбійницького дому. Раніше вони завжди перелазили через паркан, але сьогодні увійшли до саду через браму. Почувалися трохи насторожено, не звикли, що там хтось живе.

До будинку через сад вела стежина. Ось нею вони й попрямували: попереду — Анна, а за нею — Ейнар, Кнут і Даг. Останньою у вервечці тупцяла Беата.

— Уявляєте, як воно — мешкати в Розбійницькому домі, — озвалася вона.

На душі було мулько, хтозна, може, там досі водилися примари й жив однорукий бандит?

Підійшовши до будинку, друзі піднялися сходами. Анна стала під дверима, решта з'юрмила за її спиною. Друзі на мить розгубилися й презирнулися — на дверях не було дзвінка.

— Може, вони тут і не живуть, — засумнівався Кнут.

— Та онде його велосипед, — завважив Ейнар.

— Тс-с! — цитьнула на всіх Анна.

— Тс-с, тс-с, — повторили всі за нею. — Тс-с!

Анна тричі постукала.

Рип-скрип, долинуло зсередини, двері відчинилися і на поріг вийшов Йорген Рюге у футболці в синьо-червону смужку.

Анна так налякалася, що відступила крок назад, і... зі сходів скотилася Беата, яка стояла останньою.

Анна саме хотіла розповісти свіжий анекдот, почутий від старшого брата Уле, щоб усі засміялися і визнали її страшенно дотепною. А тут на, маєш тобі — Беата гепнулася! Навколо запала тиша, тож Анна не наважилася випхатися наперед зі своїм анекдотом. Вона густо зашарілася, озирнулася на друзів, сподіваючись, що хтось із них озветься перший, однак усім наче заціпило. Ген позаду стояла Беата й заморожено витріщалася на Йоргена.

Невже вона також закохалася у нього?

Анна вже розтулила рота, щоб таки розповісти анекдот, уже й першу фразу вимовила: «Що спільного...», однак вимовила так тихо, що на слові «спільного» голос їй зірвався, і тут відразу озвався Кнут:

— Хочеш поганяти з нами на великах?

Ніхто не почув перших Анниних слів, і вона припинила, ніби й не казала нічого. Лише Беата допитувалася:

— Що ти хотіла сказати, Анно?

— Цить! — шикнула на неї Анна, боячись пропустити хоч одне Йоргенове слово.

— Залюбки! — погодився Йорген. — А де решта дівчат?

— Ти про Туне й Еллен запитуєш?

— Еге ж.

— Ну, — зам'явся Кнут, позираючи на Анну. — Анна сказала, що...

— Що спільного, — скрикнула нараз Анна, і всі обернулися до неї, — між їжаком, молоком і снігом?

Дітлахи глибоко задумалися, жарт виявився дуже мудрованим.

— Усі вони згортаються...

Ніхто не засміявся, хіба Даг. А Кнут сказав:

— Зовсім не смішно...

— Жартові ще не кінець.

— Сніг??? — устряла Беата, дотумкала, що сніг не згортається.

— Сніг відгортають, — пояснила Анна. Це й було сенсом жарту...

Отоді й решта збагнула, у чому заковика. Друзі зареготали й визнали анекдот дуже дотепним.

— Вааууу! — вигукнув Ейнар, а Йорген зміряв Анну довгим, уважним поглядом; мабуть, оцінив її на відмінно.

Доки Йорген збирався — одягав білий плетений светр і черевики, — діти навперебій заходилися розповідати анекдоти. Але жодний анекдот не міг навіть приблизно конкурувати з Анниним.

Друзі ще трохи постояли на ганку Розбійницького дому, чекаючи на Йоргена.

— А ти знаєш, що мешкаєш у Розбійницькому домі? — запитав Кнут.

— Ні...

— Розповісти тобі його історію?

— Звичайно!

Раптом у Розбійницькому саду зірвався холодний вітер. Дехто вже й мерзнути почав, щільніше обхоплюючи себе руками.

Уже давно надійшла пора обіду в колі родини — з мамою, татом, братчиками й сестричками. Час спливав так швидко! Однак не пасувало розходитися по домівках саме тоді, як Йорген вийшов до них гуляти, а Кнут зібрався розповісти історію про Розбійницький сад.

Кнут найбільше знав про Розбійницький сад і Розбійницький дім, бо мав бабусю, яка пам'ятала навіть самого розбійника, бо все своє життя прожила в Кнутовому будинку на першому поверсі. Вона не раз оповідала внукові ту історію, а якимось, коли прогулювалася повз сад, навіть бачила примарну постать розбійника між деревами. Після того бабуся уникала гуляти поблизу Розбійницького саду, а тепер, то й зовсім надвір не виходить — дуже їй ноги болять.

Тому майже ніхто не бачив Кнутової бабусі, окрім самого Кнута.

Анна, Беата, Ейнар, Даг, Кнут і Йорген подалися углиб саду. Кнут крокував попереду, за ним — вервечкою решта.

— Сядьмо ось тут, — запропонував Кнут, підійшовши до місцинки, де росли трикутником три дерева з величезним валуном посередині. — Сідайте он там! — звелів він, показуючи на землю.

Діти повсідалися колом. Повіяло холодом, небо потемніло, немов перед дощем.

— Наче мжичка моросить, — озвався Ейнар.

— Може, ходімо додому, — пискнула Беата.

— Ні! — рішуче відповіла Анна.

Друзі посідали щільніше й вичікувально глянули на Кнута.

— Гм... — Кнут замислено насупив брови, а тоді поволі мовив: — Одного разу...

Усі прикинули. Кнут розповідав давно відому історію щоразу по-іншому, і ніхто ніколи не знав, як усе було насправді.

— Жила собі одного разу страшенно зла розбійниця. Звали її Гельга.

— Розбійниця? — здивувався Йорген.

— Так!

— Саме це й цікаво, — встряла Анна.

— З розбійницями усе набагато цікавіше, не? — сказав Кнут.

Слухачі закивали головами.

— О, так, — погодився Йорген.

— Отже, жила собі колись одна страшенно зла розбійниця Гельга. Мешкала вона у Розбійницькому домі. У цьому домі! — з притиском промовив Кнут, тицяючи пальцем на будинок.

Усі дружно здригнулися й глянули на дім, старий та моторошний. Небо ще більше потемніло. Насунули чорні хмари, здавалося, над Розбійницьким садом ось-ось гримне грім.

— Жила вона разом з батьком та матір'ю, — вів далі Кнут. — І хоч була розбійницею, славилася неймовірною вродою. Вона кохала сина священика.

— Чому вона була розбійницею? — поцікавився Йорген.

— Слухай далі, — буркнув Кнут і перейшов на зловісний шепіт.

Діти аж схилилися ближче до нього, щоб ліпше чути. Беата міцно трималася за Аннину руку.

— Усі дівчата закохувалися у сина священика, навіть моя бабуся — тоді вона ще була молода. Відбувалося те в давні часи, тоді поповичів дуже шанували. А може, він ще й мав круті біцепси — як ковбой...

Про ковбойські біцепси друзі раніше нічого не чули.

— Коли закохані дівчата гуляли селом чи лісом, — пошепки розповідав Кнут, — Гельга-Розбійниця зненацька вистрибувала з кущів і обтинала їм коси. У ті часи дівчатам заборонялося ходити з коротким волоссям. А взимку кидала їм в обличчя сніжками. Одній дівчині навіть вибила зуб.

— Ой, леле, — пролепотіла Беата й так міцно стиснула Аннину руку, що, мабуть, залишила синець.

— Ой! — зойкнула Анна.

— Гельга ставала дедалі злішою і прикрішою, ніхто не хотів з нею приятелювати. Її прозивали услід Гельгою-Розбійницею, а батьки вже й не знали, що мають з нею робити. Спершу садили під домашній арешт, та це ніяк не допомогло. А однієї ночі, дуже темної ночі, Гельга видерлася на церковну дзвіницю і вдарила в дзвони. Дзвонила всю ніч, побудивши ціле село. А наступної ночі — була то ніч суботи — так підв'язала дзвони, що дзвонар не зміг задзвонити в неділю до служби Божої. Своїми вибриками вона прагнула лише одного — помститися священикові за заборону одружитися з його сином. Зрештою, Гельга втекла, прихопивши поповича й церковне срібло. Холоднокровно вкрала церковні скарби... — Кнут зловісним поглядом обвів коло друзів, аж їм памороки забило від ляку.

— Украла священикового сина? — перепитав Йорген.

— Та ні-і-і! Він з власної волі пішов разом з нею! Не забувай, Гельга-Розбійниця була неймовірно вродлива. Але... нещаслива.

— Ой, нещаслива, — скрушно зітхнула Беата.

— Закохані втекли до Франції. Якщо їм не вдалося забрати з собою туди срібло, то воно, без сумніву, закопане тут, у Розбійницькому саду, — з притиском сказав Кнут, пильно дивлячись на друзів. — Може, навіть під оцим каменем! — від його голосу друзі аж здригнулися й дружно глянули на кам'яну брилу. — У кожному разі, вона залишила прощальну записку батькові й матері: «Мене не шукайте, церковне срібло — теж. Задля кохання можна гори перевернути, кохання засліплює, а давнє кохання ніколи не іржавіє. Спасибі за все. Щиро, ваша донька Гельга».

Але батьки так ніколи й не пробачили їй того вчинку. Гельга написала їм листа, запросила в гості до їхнього з чоловіком

французького замку, однак ті сказали: «Ні!» Хоча Гельга готова була заплатити їм за дорогу і таке всяке інше...

А невдовзі прийшла телеграма з повідомленням про смерть Гельги-Розбійниці. *За таємничих обставин*. Багато хто вважав, що її убив однорукий бандит.

— А-А-А! — заволала Беата, затуляючи вуха руками.

— Відтоді примара Гельги-Розбійниці блукає Розбійницьким садом. Прагне помститися своїм батькам та всім, хто обзивав її розбійницею. Багато людей бачили її постать у нічній сорочці поміж деревами саду. А дехто бачив навіть однорукого бандита. Я все розповів, що знав, — закінчив Кнут.

Запала тиша. Діти мовчки дивилися на Розбійницький дім — там світилися вікна, а в Розбійницькому саду німотно стояли високі, темні дерева.

— Як на мене, не такою вже й поганою була ця Гельга, — порушив мовчанку Йорген.

— А хіба порядно обрізати коси дівчатам? — заперечив Даг.

— Вона ж не винна, що покохала сина священика...

Ніхто не зронив на те й слова. Ейнар, Даг і Кнут крутили в повітрі своїми велосипедними ключами.

Беата дивилася на Йоргена. Анна теж не зводила з нього очей. Їй аж гаряче стало від його слів про те, що Гельга-Розбійниця не винна в своєму коханні до поповича. У душі вона теж так вважала.

Вважала Гельгу класною дівчиною.

На землю впали великі краплі дощу.

— Ой-ой! — заметушилися хлопці. — Велосипеди мокнуть! Треба покvapитися! — і вони побігли вниз стежкою до воріт, а звідти — на пустир.

— Мені час додому вечеряти, — сказала Беата й теж побігла.

Услід за нею побіг і Йорген, хоча на нього не чекав під дубом велосипед.

Коли дісталися дуба, почули голос Кнутового тата з веранди.

— Кнуте! — репетував тато. — Негайно ходи їсти! Ти вже давно мав повечеряти!

— Я вже йду! — відгукнувся Кнут і наліг на педалі. Голос батька лунав сердитіше, ніж зазвичай.

Дощ полив як з відра. Діти вмить промокли наскрізь. Над головами нависало чорно-сіре небо, тіло сковував пронизливий холод, хоч зима вже й відступила. У повітрі пахло весною — вогкістю і сирою землею.

Анна, Беата, Ейнар, Даг і Йорген збилися купкою під дубом. Під гіллям, біля самого стовбура, дощ не так дошкуляв. Анна стояла між Дагом і Беатою, Йорген — віддалік. Однак Анна відчувала його запах, він пахнув мокрим вовняним светром.

— Мені час додому, — озвалася Беата. — Удома вже давно мали вечеряти. Мені не дозволяють допізна затримуватися надворі, принаймні не тоді, коли дощить. Я можу застудитися...

Беата вийшла з-під прихистку дуба на дощ і побігла через пустир до жовтого будинку.

— Які тут перегони під дощем... — озвався Даг. — Ще застудимося!

— Та й нецікаво змагатися без Туне й Еллен, — додав Ейнар.

— А що робитимемо? — запитала Анна.

Вона сподівалася, що хлопчаки залишаться. Сподівалася, що вони ще довго постоять під дубом, бо так затишно було ховатися укупі від дощу.

— Нам час додому, на вечерю, — твердо сказав Даг.

— Так, нам час додому, на вечерю, — повторив за братом Ейнар.

— Еге ж, — погодився з ними Йорген.

Брати зняли з велосипедів замки й поїхали під зливу. Навіть не попрощалися, так спішили, щосили крутили педалі, аби не промокнути ще більше. Йорген теж побіг, тримаючи руки над головою. Анна залишилася сама. Їй не було куди квапитися, так гарно стояти під дубом, хоч і промкла до нитки. І голод теж їй не дошкуляв.

Уле з меншими сестричками, напевно, давно попоїли. Тато з мамою сердитимуться, що вже пізно, а вона волочиться бозна-де. А якщо вони розсердяться, вона, мабуть, розплачеться. Бо такий вже нині день...

Дні не схожі між собою, деякі бувають дуже навіть сумні, якщо на тебе хтось сердиться. А батьки вважають, що для четвертокласниці кожний день має бути гарний і веселий, бо вона ще маленька.

Дощ не вщухав, гамселив величезними краплями, заливав личко, неймовірно важко було їхати велосипедом розмоклій землі. Проте Анна не зважала, думала про Гельгу-Розбійницю, яка втекла з коханим аж у Францію. Можливо, теж мкла під зливами, боролася з вітрами,

ночувала під деревами... Але заради кохання можна ще й не таке стерпіти.

Мабуть, класно жити у Франції, коли поряд немає ні батьків, ні вчительки, лише коханий!

Анна поставила велосипед під зеленим будинком і зайшла досередини.

— Анно, — з докором сказала мама.

— Анно! — ще з більшим докором сказав тато.

— Ти добре знаєш, що ми вечеряємо о пів на п'яту! — сказала мама.

— Еге ж, у цьому домі обідають о пів на п'яту! — підтримав її тато.

— А вже минула шоста, — вела далі мама.

— Ой, уже шоста? — стрепенувся тато — він мав комусь зателефонувати перед шостою, але забув.

— Це вона в тебе вдалася, Рольфе, — буркнула мама.

Довелось Анні вечеряти в кухні на самоті.

Сестрички вже одягнули піжами — скоро їх вкладуть спати. Уле майстрував у своїй кімнаті модель літака. Мама ввімкнула кухонне радіо, щоб Анна не почувалася дуже самотньо. На вечерю вона зготувала рибну запіканку.

Анна не була голодна. Зате дуже сумтна, бо по радіо грала невесела музика.

Мама зайшла в кухню і сказала:

— Бр-р, яка жахлива погода. Гадаю, нині вже ніхто й носа надвір не потикне, якщо вдома так затишно.

Мама вимкнула горішнє світло й запалила свічку — для затишку.

Але свічка нагнала на Анну ще більшого смутку, їй якось дивно студеніла кров у жилах. Вона не хотіла свічкового затишку й задмухнула вогник.

Стало зовсім темно. І геть зовсім сумно. От якби вона була Гельгою-Розбійницею! Гельга он на які вчинки спромоглася: обстригала коси дівчатам, до Франції утекла. Анна постановила собі, що не буде надаремне сушити голову думками, а візьметься за діло. Завтра й почне.

Піднявшись до своєї кімнати, вона видерла списані аркуші з нотатника й на обкладинці написала: ТАЄМНО. А на першій сторінці занотувала:

- 1. Написати фальшивого любовного листа.*
- 2. Написати справжнього любовного листа.*
- 3. Обстригти Еллен її «кінського хвоста».*

Увечері, коли всі вляглися до сну й мама з татом проспівали їй вечірню колискову, Анна ще довго лежала з розплющеними очима, думаючи, що вдягнути завтра до школи. Щось таке круте! Думала-думала, а думки невідчепно крутилися навколо нових братових штанів. У жовто-зелену смужку. Уле виграв їх у Рюне, коли грали у пристінок — хто влучніше відіб'є «битку» від стіни. Рюне не мав грошей, тому віддав свої штани. Для Анни то були найгарніші штани на світі, бо привезли їх аж із Туреччини.

Анна встала з ліжка, дістала таємний щоденник, який раніше був зошитом для домашніх творів, і внесла зміни до запису.

- 1. Позичити в Уле штани.*
- 2. Написати фальшивого любовного листа.*
- 3. Написати справжнього любовного листа.*
- 4. Обстригти Еллен її «кінського хвоста».*

Анна довго лежала, аж почула, що Уле заснув. Він хропів через застуду. Мама з татом балакали на кухні. Анна чула їхні голоси крізь прочинені двері. Вони розмовляли про смугасті штани.

— Звідки вони в нього взялися? — запитав тато, і, судячи з голосу, штани йому не дуже сподобалися.

— Дали в скаутському осередку, — відповіла мама. — Мабуть, запровадили нову форму.

— Що? — не повірив тато. — Що-о?

— Принаймні Уле так сказав, — виправдовувалася мама.

Уле збрехав, бо батьки не дозволяли хлопцям влаштовувати змагання за справжні гроші.

Коли голоси на кухні змовкли, Анна встала з ліжка. Тихенько вислизнула зі своєї кімнати й прокралася до кімнати Уле з наміром

поцупити смугасті штани з його шафи. Уле лежав на спині, носом догори, й хропів. У темряві Анна нишком прошмигнула до шафи.

Клац! — дверцята відчинилися.

Уле завоштузився, тричі перевернувся, але не прокинувся. Затамувавши подих, Анна потягнула до себе штани — вони лежали з самого краю. Потім навшпиньки вийшла в коридор.

Тільки-но встигла лягти в ліжку, як до кімнати зазирнула мама.

— Ти ще не спиш, Анно? — здивувалася мама.

— Ще ні...

— Скажи, вам видали нові скаутські однострої?

— Та ні... Начеб ще ні! — відповіла Анна.

Штани вона сховала під ковдру.

— Он як!!!

— Принаймні нічого такого останнім часом не чула... — пробурмотіла Анна.

— Гаразд! Спи! Ти, мабуть, втомилася, — сказала мама.

— О, так, дуже втомилася...

Мама вийшла й зачинила за собою двері. Анна залишила штани під ковдрою — там їм найнадійніше місце.

Треба сподіватися, що Уле їх не знайде. Бо інакше біда їй буде!

Прокинувшись уранці, Анна відразу намацала жовто-зелено-смугасті штани в узніжжі ліжка. І почула крик Уле.

— Де мої нові скаутські штани?! — репетував він.

— Не знаю, — відповіла мама. — Але ж ти не підеш до школи в скаутському однострої?

— Піду! Чом би й ні? Он Нільсен ходить...

Уле всіх друзів називав на прізвище.

— У мене їх точно немає! — гукнула Анна.

— Це ти про що? — стрепенувся Уле, забіг до її кімнати й роззірнувся на всі боки.

— Ой, дивися — лисиця! — скрикнула Анна, показуючи у вікно.

— Де? — Уле підбіг до вікна. Він був головним патрульним в лисичому патрулі.

— Та ні, здалося... Певно, то був кіт.

— Ах ти ж паскуднице! — розсердився Уле.

Довго затримуватися Уле не міг, бо квапився на перший урок, а в Анни заняття розпочиналися з другого уроку.

Анна поснідала, почистила зуби, зачесалася — усе це робила, не знімаючи піжами. Лише згодом повернулася до своєї кімнати й переодяглася — натягнула жовто-зелено-смугасті штани. А тоді швиденько вислизнула з зеленого будинку, доки решта поралася на кухні.

— Бувайте! — гукнула вже з порога.

І поїхала велосипедом униз, до перехрестя. Вона страшенно тішилася, бо штани їй неймовірно пасували. Анна сподівалася, що Йорген уже чекає під ліхтарним стовпом. Ось побачить її і подумає: «Вааууу! Які класні штани!» І, можливо, відразу закохається.

Анна швидко крутила педалі, аж вітер свистів у волоссі. Співали пташки, а з веранди репетував тато Кнута:

— Кнуте, вернися! Ти забув свою перекуску!

Але Кнут — як і завжди — незворушно чипів на перехресті.

— Ти забув перекуску, Кнуте, — нагадала Беата, бо її турбували такі речі.

— А де Ейнар, Даг і Йорген? — запитала Анна, бо її турбувало саме це.

— Не знаю... — відповів Кнут, витріщившись на її штани. — Поцупила штани Уле?

— Ні, це мої...

— Он як! Усе ясно...

— Мені б не дозволили надягнути такі штани, — озвалася Беата.

— Я ж не ти, — буркнула Анна.

— Не маєш ти вдома бабусі... — зітхнула Беата.

Беатина бабуся заправляла всім у хаті, а коли хворіла, спала разом із мамою на двоспальному ліжку. Вона пильнувала за виконанням домашніх завдань і заохочувала Беату колекціонувати глянцеві листівки з янголятками.

— Чуєш, Анно, — раптом споважніла Беата.

— Що?

— Еллен і Туне були вчора на пустирі, коли дощ ущух, а ми вже розійшлися. І Йорген з ними був.

— Звідки знаєш? — аж похолола Анна.

— Бачила...

З кухонного вікна Беатиного будинку весь пустир видно, мов на долоні. Тому-то там цілісінькими днями просиджувала її бабуса. Коли ж бабуса лягала спати — а лягала вона рано, — її місце займала Беата.

— Що вони робили? — запитала Анна.

— Розмовляли. Довго...

— Довго?

— Еге ж. А коли розходилися, махали одне одному на прощання. Довго махали...

У Анни запалали вуха. Так завжди бувало, коли вона гнівалася або боялася, або ж усе на купу.

— Гадаєш, вони кохають його?

— Так.

— А він — їх?

— Так.

— Що-о?

— Ой, ні! Може, й ні, — сполошилася Беата.

— Треба це з'ясувати... Напишемо фальшивого любовного листа!

— О, напишемо! — підхопив Кнут, який усе чув.

— Ні, не будемо писати, — раптом передумала Анна, але підморгнула одним оком Беаті.

— Що в тебе з оком, Анно? — здивувалася Беата.

Анна не вміла правильно підморгувати.

— А чого не будемо писати? — запитав Кнут.

— А нічого!

— Мені ніколи не дозволяють затримуватися надворі допізна, — зітхнула Беата.

Більше вони не розмовляли, просто поїхали угору схилом. З чубка пагорба — уже майже на місці — побачили під дашком шкільної велосипедної комори Ейнара, Дага та Йоргена. Хлопці позамикали свої ровери й саме збиралися заходити до школи. Анні миттю залоскотало в животі, коли вона побачила Йоргена. Він дивився просто на її жовто-зеленосмугасті штани. Але нічого не сказав. Анна — теж, лише мовчки почепила замок на велосипед.

— Ми таки напишемо фальшивого любовного листа, — прошепотіла вона до Беати, як вже нікого поряд не було. Анна тільки й думала про той лист.

Першим уроком було рукоділля. Беата шила торбинку для гімнастичного змінного взуття, Анна — фартух для грилювання м'яса, подарунок татові на день народження. З Туне й Еллен не розмовляли зовсім, мовчки займалися своєю справою.

— Які ви сьогодні старанні, — похвалила їх вчителька й приглянулася уважніше, ніж завжди.

— Ми стараємося, — усміхнулися Анна й Беата.

Вчителька навіть не здогадувалася про їхні наміри написати на горищі під час перерви несправжнього любовного листа.

Коли дзвоник сповістив про закінчення уроку, Анна й Беата не квапилися, чекали, доки всі вийдуть, бо під час перерв не дозволялося залишатись у класі.

— Пані вчителько, — гукнула Анна. — А як закріпити цю нитку?

— Пані вчителько, — покликала Беата. — Як на мене, рукоділля — дуже цікава справа.

— Пані вчителько, — знову втрутилася Анна, але вчителька її урвала:

— Я не знаю, цікава це справа чи ні, але знаю, що це щось таке, чого я не знаю...

— Та ні, що ви, — одностайно заперечили Анна й Беата.

Уже виходячи з класу, Анна пообіцяла вчительці пригостити її наступного дня яблуком.

У коридорі спорожніло, дівчатка потайки прокралися на горище. З віконця на горищі видно було всеньке подвір'я.

На подвір'ї діти гралися в лови. З-поміж них вирізнявся Йорген у білому плетеному светрі й блакитній куртці. Він бігав, без сумніву, найшвидше — наче вихор.

Анна дивилася на нього, і її охоплювало незвідане досі хвилювання. Вона вже знала, що дуже його кохає.

Їй страшенно хотілося, щоб вони стали закоханою парою, справжніми закоханими.

Вона весь час думала про Йоргена, уявляла, як він бігає і катається на велосипеді, уявляла його на уроках, уранці й увечері, фантазувала, про що ж він думає.

У листі дівчатка написали:

Люба Еллен,

Я кохаю тебе. Ти найгарніша в А-класі, бо маєш чудовий, довгий «кінський хвіст». Сподіваюся, ти станеш моєю дівчиною. Вітання від новачка з Б-класу, Йоргена Рюге.

Відпиши мені й поклади записку в дірку біля входу в бомбосховище.

На краю пустиря, неподалік від Розбійницького саду, насипано штучний горбик, а в ньому — бомбосховище. У насипі зроблені дірки, вентиляційні канали. У тих дірках можна щось ховати.

— Ми написали, що лист від Йоргена, але ж це неправда, — несміливо мовила Беата.

— То й що, — відповіла Анна.

— Ми збрехали...

— То й що...

— Але ж не можна брехати.

— Згадай Гельгу-Розбійницю... Задля кохання можна зробити все на світі!

— Я боюся, Анно, — пробелькотіла Беата.

Вони розмалювали лист сердечками й пішли надвір гратися в лови. Та тільки-но приєдналися до решти дітей, як над подвір'ям розлігся гучний, гнівний голос:

— Анно!!!

Анна завмерла, наче вкопана. Решта дітей — теж. Усі обернулися на крик. То був Уле. Він біг до Анни й репетував:

— Мої штани, мої штани! Ти їх поцупила!

Анні розчервонілися вуха й похолола кров у жилах. Хай би лихо оминуло!

— Ти поцупила мої штани! — верещав Уле, підбігаючи впритул до сестри. Він важко дихав і сапав від швидкого бігу. — Мої штани поцупила!

Усі на подвір'ї витріщилися на жовто-зеленосмугасті штани. Анна мовчала, але почувалася збентежено.

— Знімай негайно! — звелів Уле.

— Я віддам їх тобі вдома, — тихо промовила Анна. — Щойно прийдемо додому, відразу віддам.

— Ні, вже! — Уле лютував не на жарт. — Це — мої штани!

— Та в чому ж я залишуся? — опиралася Анна.

— Оці тобі позичу, — сказав Уле, показуючи на свої нікчемні штанята.

Дітлахи підступили ближче, обступили колом Анну й Уле й відверто потішалися.

— Фас! Фас! — вигукували старшокласники.

Йорген теж там стояв, позад усіх. І це було найгірше.

Анна ледь не плакала. Горло пекло від стримуваних сліз. Але вона щосили вмовляла себе: «Тільки не плач! Не плач!» і щосили намагалася думати про дні народження, морошковий десерт зі збитими вершками, хованки — завжди так робила, коли душив плач, а плакати ніяк не можна було. І це завжди допомагало.

— Віддай мої штани! — гарикнув Уле просто в вухо сестричці.

— *Морошка й вершки, морошка й вершки,* — бубоніла Анна, звівши очі до неба.

Небо того дня було синє-синє, без єдиної хмаринки.

Задзвонив дзвоник на урок. Але ніхто навіть з місця не зрушив. Усі чекали, чи зніме Анна штани, чи не поб'ються вони з братом. Тоді можна було б покричати «Ваауу!» або «Гейя-гей!» чи «Фас!»

— *Хованки, хованки,* — повторювала про себе Анна, доки Уле шарпав за штани, аж вона ледь не впала.

Зрештою, довелося усім таки розійтися, щоб не отримати прочухана від учителів.

Коли школярі зникли за дверима школи, і ніхто їх більше не міг бачити, Анна зняла жовто-зелено-смугасті штани й поміняла їх на братові дуркуваті — насправді ж, зовсім нормальні. А тоді побігла на другий урок рукоділля.

— Ще раз таке зробиш, стережися! — гукнув Уле, пригрозивши кулаком. — Дурноверхе дівчисько! Опудало!

Анна ввійшла до класу, і вчителька суворо запитала, чому вона спізнилася. Анна похапцем намагалася вигадати якесь пояснення, щоб не було воно ні надто брехливим, ані притягнутим за вуха, але думки кудись розбіглися, та й вчителька часу не дала, удруге запитавши про спізнення.

— Мене змусили зняти штани, — бовкнула вона.

— Ой, леле! — зойкнула вчителька, знімаючи з носа окуляри.

— Ага, — прошепотіла Анна і миттю пошкодувала за свої слова, бо вчителька аж посіріла на обличчі.

А треба сказати, що вчителька була старою панною і ніколи не мала своїх дітей. Вона підійшла впритул до Анни, поклала руку їй на плече й запитала:

— То був поганий чоловік?

— Ні, — тихо прошепотіла Анна, щоб тільки вчителька її почула. — З нашої школи...

— Що-о? Що! — вчителька почервоніла, мов буряк. — Про це треба негайно доповісти!

— Гм, — пробурмотіла Анна.

У горлі зашкребло. Такий то вже був день — плакати, коли хтось гнівався.

Учителька схилилася над Анною і тихенько запитала:

— Ти ж не зняла штани, Анно?

— О, так, зняла...

— Як??? — обурилася вчителька, а сама до себе пробурмотіла: «Бідолашна дитина».

— А що було робити? — виправдовувалася Анна.

— Про це треба негайно повідомити! Хто цей негідник, Анно?

— Уле, — прошепотіла Анна. — Уле з сьомого класу.

— Твій брат? — голос вчительки невідомо змінився. — Твій брат?

— Угу...

— Анно! — промовила вчителька суворим тоном, повільно й голосно цідячи слова. — Анно!!!

— У-у-у! — прорвалося з горла Анна, і вона посправжньому заридала, заливаючи потоками сліз фартух для тата. — У-ууу, у-ууу, у-ууу!

— Я не знаю, що це таке, — вчителька більше не сердилася. — Але це таке, чого я не розумію...

Ближче до кінця уроку вчителька вийшла з класу, щоб принести нитки для вишивання. Анна скористалася нагодою, вийняла свій потаємний щоденник і, затуляючись від решти учнів рукою, написала: *Уле дурень, Уле дурень, Уле дурень...* Списала всю сторінку великими літерами, та й не одну — багато сторінок. Це допомогло. Написавшись досхочу, Анна заспокоїлася. А тоді уклала код для Йоргена. Отакий: ЙОРЖ ОРЕЛ РОЛЬФ ГЕОРГ ЕХО НІНА.

Ніхто його не розгадає.

Задзвонило на перерву.

Анна й Беата хотіли підкласти облудний любовний лист у ранець Еллен, коли та обернеться до них спиною. Але зробити це було надзвичайно важко, бо позад Еллен весь час стовбичила Туне.

— Класно, що сьогодні не вивісили прапор на шкільному флагштоку, — сказала Анна, сподіваючись, що Еллен обернеться подивитися. Однак Еллен не обернулася.

— Я завтра маю день народження, ага, — сказала вона.

— О! — здивувалися Анна й Беата.

— До мене прийдуть гості!

— О!

— Мама веліла запросити й вас. Хоч я не дуже й хотіла. Приходьте на п'яту!

Знову дзвоник покликав на урок. Коротка перерва скінчилася, і дівчатка не встигли підкласти Еллен фальшивий любовний лист. Вирішили запхати до кишені її куртки — верхній одяг під час занять висів у коридорі.

— Хтось із нас попроситься під час уроку в туалет і підкладе, — запропонувала Анна. — Хто — я чи ти?

— Ти, — відповіла Беата. — Ти сильніша...

Тривав урок музики. Анна сиділа за останньою партою у ряду під вікнами й бачила все подвір'я. Надворі буяло сонце і весна.

Музику викладав молодий учитель. Він носив борідку, грав на гітарі й розповідав усілякі дивовижні речі. А того дня приніс платівки з записами пісень про кохання. Учитель був закоханий! Бо ж весна! — сказав він. Показав дітям світлину своєї коханої, щоб вони, передаючи одне одному, добре змогли її роздивитися. Кохана виявилася росіянкою.

— Ви цілувалися? — поцікавився Кнут.

— Еге ж, — відповів учитель, і всі засміялися.

— Багато разів, — додав учитель, і знову весь клас засміявся, окрім Анни.

— Хто поцілується сто разів, мусить одружитися, — ляпнув Кнут, і діти покотом покотилися від сміху.

Лише Анна не сміялася, сиділа поважна. Вона слухала зворушливі пісні про кохання. Співав чоловічий голос, а вона уявляла, що співак співав саме для неї.

Я тремчу
Від кохання!
Коли глянеш на мене,
Знаю я, що знаєш ти...

Анна нітрохи не сумнівалася, що кохає по-справжньому, як ото буває в дорослих або в телевізорі. Саме такими були її почуття...

Співак кілька разів проспівав приспів. Анні набігли на очі сльози. Не від смутку, а від зворушення. До туалету зовсім не хотілося, хотілося лише слухати, слухати...

Я тремчу
Від кохання!
Коли глянеш на мене,
Знаю я, що знаєш ти...

Вона теж тремтіла. Обвела поглядом своїх однокласників і відчула, як відрізняється від них. Бо кохає Йоргена Рюге.

Уявила, ніби стоїть на великій сцені й співає цю пісню. Анна співала для Йоргена, а він сидів у першому ряду й слухав. Якою ж гарною вона була, очі блищали, а коли заспівала: *...знаю я, що знаєш ти...*, Йорген підвівся і вигукнув: *Я теж тебе кохаю, я теж кохаю!*

Але ось платівка дограла до кінця. Даг зняв зі своєї канапки скибку сиру, скотив сирні кульки й пожбурих у Анну.

Анна попросила в учителя дозволу піти в туалет.

— Якщо так нестерпно, то йди, звичайно...

У коридорі було порожньо й тихо. Безлюдний, він скидався на величезну залу. Анна побігла на пальчиках, здійнявши догори руки, — уявила себе балериною у балеті «Умираючий лебідь». У першому ряду сидів Йорген, дивився, як помирає лебідка, і плакав. Бо ж Анна була такою прекрасною, з такими ясними очима!

Анна поклала листа в кишеню куртки Еллен і повернулася на урок музики, який вже підходив до кінця.

— Заспіваймо насамкінець пісню разом! — запропонував учитель.

— «Едельвейс»! — гукнула Анна.

— «Танець каченят», «Танець каченят»! — загукали інші, бо для *каченят* треба було стати в коло, тупотіти ногами і плескати в долоні.

— «Танець каченят», «Танець каченят»! — діти вистрибували з-за парт такою навалою, аж стільці полетіли шкереберть.

— Гаразд, — погодився учитель.

Але раптом розплакалася Сірі, бо в четвер помер її папужка, тож зі співчуття до її горя *каченят* не співали.

Задзвонив дзвоник. Урок закінчився.

— Поклала? — запитала Беата.

— Так!

— Я боюся...

— А Гельга-Розбійниця не боялася!

Анна міцно стиснула кулаки. Яка цікава пригода, неймовірна пригода, майже як у англійській книжковій серії *Стомпа*, де йшлося про пригоди хлопчика *Стейна Оскара Магелла Пауса Андерссона* — власне, СТОМПА.

— Може, ліпше признатися, що то лист не від Йоргена, що ми його написали? — обережно запитала Беата.

— Отоді нам буде біда! — мовила Анна.

Дівчатка пильно придивлялися до Еллен, коли вона вийшла зі школи. Але Еллен, натягнувши лише один рукав куртки, саме простувала до них.

— Гарна погода, — озвалася Анна, треба ж було поводитися невимушено.

— Якась ти дивна сьогодні, — пирхнула Еллен.

Дівчата стояли й спостерігали за ловами. Ловив Уле. Бігаючи, хлопчисько щосили горланив і лише за один раунд упіймав аж чотирьох. У своїх жовтозелено-смугастих штанах він був найпрудкіший у шкільному дворі.

— Які чудові штани має твій брат, — завважила Еллен.

Анна змовчала. Йоргена ще ніхто не впіймав, хоч «ловців» гасало аж одинадцятро.

— Ми довго теревенили вчора з новеньким, — сказала Еллен. — Коли ви вже пішли додому...

Анна далі мовчала. Уле гнав за Йорґеном. Жовто-зелено-смугасті штани навздогін за синьо-червоно-смугастою футболкою. Ближче,

ближче, ось-ось...

— А я сиділа на його багажнику!

— Що?! — обернулася Анна, вуха їй почервоніли.

— Неправда! — втрутилася Беата. — Не було такого. Я вас бачила з кухонного вікна.

— Увесь час дивилася?

— Увесь час!

— Але він запитав мене, чи не хотіла б я сісти до нього на багажник! — Еллен гойдалася на кінчиках пальців, і «кінський хвіст» гойдався у такт, довжелезний «кінський хвіст». А Йорген таки упіймався.

— Ти справжнє опудало! Діряве решето!

— Не забудь, що в мене завтра день народження, — пирхнула Еллен.

Вона пронизливо глянула на Анну своїми майже жовтими очицями, а тоді розвернулася і попрямувала до Туне. Дівчата довго стояли, шепочучись, біля смітників. Час від часу кивали одна одній, показуючи пальцями на Анну з Беатою, — вочевидь, пліткували про них. Ось Еллен запхала руки до кишень.

— Вона руки в кишені запхала, — промовила Анна, яка стояла так, що могла це бачити.

Еллен вийняла щось з кишені й довго розглядала.

— Знайшла, — пробурмотіла Анна. — Роздивляється.

— Я боюся, — запхинькала Беата.

Раптом знову задзвенів дзвінок. Усі сторчголов кинулися до школи, стовпилися у дверях. У тисняві й штовханині Анна з Беатою загубили з очей Еллен і Туне.

На уроці рідної мови вчили тему про коми. Щоб показати, як важливо поставити кому на правильному місці, учителька розповіла давню історію. Жив собі колись один злочинець, якого мали повісити, бо всі вважали, ніби він щось там украв. Насправді ж злодієм був інший чоловік. Люди, які схопили злочинця, написали листа королю, просячи поради, що їм із ним робити. Король саме поїхав кудись у справах. І ось прийшла відповідь від володаря: «СТРАТИТИ, НЕ МОЖНА ПОМИЛУВАТИ». Злочинця повісили, бо ж таким було веління короля. Але, уявіть собі, король неправильно поставив кому в листі. Насправді мало бути: «СТРАТИТИ НЕ МОЖНА, ПОМИЛУВАТИ».

Моторозна історія! А якби Анна була злочинницею, і її арештували б за облудного любовного листа. І повісили б лише за те, що король не там поставив кому. Та ще й, можливо, у день їхнього з Йорґеном весілля, бо він теж її кохав і зізнався у цьому в справжньому листі. А коли б її повісили, Йорґен тяжко запечалився б і запрявся ніколи більше в житті не одружуватися, і написав би вірша про кохання до неї, Анни Люнде...

Анні перехопило горло від таких сумних думок. Вона ще більше впевнилася у своїх щирих почуттях до Йорґена Рюґе. Йорґена з веснянками...

Коли вчителька закінчила розповідати про коми, Анна написала цидулку Беаті й кинула їй на парту. Ось таку: *Я сьогодні заночую у*

тебе, разом повечеряємо. Якщо нам дозволять. І складемо план!

Беата відписала: *Може, ліпше заночуємо в тебе? Ти не маєш бабусі!*

Анна нашкрябала нову цидулку: *Але ти не маєш брата і сестричок. До того ж у тебе смачніші вечери!*

Беата кивнула, погоджуючись.

Анна вийняла крадькома таємний щоденник і записала приспів пісні, яку вони слухали на уроці музики. І ще написала: *Я теж так вважаю. На уроці музики думалося усяке незвичайне. Цікаво, про що думає Йорген?*

Урок закінчився. Туне й Еллен вийшли попід руки з класу. Усю перерву вони простояли біля смітників, шепотілися, схилившись головами, і щось розглядали в пеналі Еллен. Напевно, любовного листа.

Анна грала у лови. Йорген ніколи не наздоганяв її, коли був «ловцем». Вона теж ніколи не ловила його, але завжди знала, де він — Йоргена зраджував дзенькіт ключів, *дзень-дзень*. А одного разу Анна ледь не налетіла на нього.

— Вибач, — сказала вона, хоч навіть не торкнулася його.

Після уроків усі посідали на велосипеди й гайнули униз схилом по домівках. Анна поїхала з Беатою до її жовтого будинку. На ганку дівчатка вклякнули й помолилися, щоб бабуса дозволила Анні заночувати у них. Вони мали укласти важливі плани, а це найкраще робити, коли змовники разом увесь день і сплять в одному ліжку вночі.

— Можна Анні повечеряти зі мною і заночувати? — запитала Беата.

Бабуса сиділа при вікні й дивилася на пустир, пагорб та дуб віддалік.

— Я не думаю, що...

— Ми помолилися Богові, щоб ви не відмовили, — встряла Анна.

— О! — сказала бабуса. — Тоді добре... Якщо Анні дозволять батьки.

Батьки Анни, звісно, не заперечували.

Дівчатка намастили собі хліб полуничним варенням і замкнулися в Беатиній кімнаті. Якийсь час вони не розмовляли, бо жували канапки.

З'їли по дві скибки, а тоді Анна серйозно запитала:

— Ти також кохаєш Йоргена?

Беата завмерла. Глянула на останню канапку з варенням у руках, обережно поклала її на письмовий стіл і сказала:

— Так. Напевно...

Анна стерпла. Вона теж поклала свою недоїдену скибку поряд із Беатиною.

— Доведеться тягнути сірники, — промовила вона.

— Мабуть, доведеться...

Сірників не було, вирішили натомість кинути монетку.

— Я — орел, — сказала Анна.

— Я — решка, — сказала Беата.

Дівчатка почимчикували на кухню до бабусі. Бабуся сиділа біля вікна й визирала надвір.

— Щось там бачиш, бабуся? — запитала Беата.

— Бачу... Щойно Брюшлеттен пішла до крамниці на закупи.

— Ага! А маєш хвильку часу, щоб кинути нам монетку?

— Не годиться жбурляти грошима, — суворо дорікнула бабуся.

— Ми її відразу ж піднімемо з підлоги, — запевнила Беата.

— Що ж, гаразд, — погодились бабуся і кинула монету на підлогу.

Випав орел.

Анна зраділа, страшенно зраділа. Однак раділа б ще більше, якби не засмутилася Беата. Беата принишкла, втупилася застиглим поглядом у кухонну плиту.

— Але ж все по справедливості, — тихо мовила Анна.

— Гм, — буркнула Беата і втекла до своєї кімнати.

— Я буду коханою Йоргена, а ти можеш взяти за коханого Ейнара, — запропонувала Анна, щоб розвеселити подружку.

— Мені, мабуть, ніколи не дозволять мати коханого! — вигукнула Беата й пожбурила недоїдену канапку в кошик на сміття. — Бе! Бе-бе!

Анна вийняла хліб із кошика й поклала знову на стіл.

— Я так нині розгубилася, коли Уле верещав на весь світ, щоб я зняла штани, — озвалася вона. — Ледь не розплакалася посеред шкільного подвір'я...

— Правда?

— Ага... Але я подумки промовляла: *морошка з вершками*, а потім списала кілька сторінок у своєму зшитку: *Уле дурень*. Треба й тобі

завести такий зошит, у якому можна записувати геть усе, це дуже допомагає від смутку.

— Правда?

— Щира правда!

Дівчатка доїли канапки. *Треба* складати план! Що робитиме Еллен з листом, і як про це довідатися?

— Зателефонуй до Туне й попроси її прийти до тебе в гості. Потім про все її випитаєш, а я підслуховуватиму з-під ліжка.

— Не надто добра ідея...

— Навпаки, дуже добра!

— Може, й так, — нехотючи згодилася Беата. — Але мені навряд чи дозволять...

— Згадай Гельгу-Розбійницю!

— Її убив однорукий бандит!

— Ніхто цього не знає напевно, це ж було у Франції! Я, скажімо, вірю, що Гельга досі жива!

— Справді?

— Так, майже не сумніваюся.

Анна вийшла в передпокій, де стояв телефон. Беата неохоче потупцяла за нею.

— Я не можу, — сказала вона. — Це майже брехня...

— Спершу я зателефоную, — взяла слухавку Анна.

Вона запитала в мамі дозволу залишитися у Беати на ніч. Бабуся Беати, мовляв, погодилася. Мама дозволила.

— Тепер твоя черга!

Беата поволі набрала номер телефону Туне, цифру за цифрою, не зводячи погляду з Анни.

— А якщо вона й справді прийде?

— Чудово!

На іншому кінці зняли слухавку.

— Привіт, це — Беата. Не хочеш прийти до мене в гості?.. Ні, Анни тут немає... Зовсім немає...

Беата дивилася на Анну, її обличчя стало одного кольору з волоссям.

У слухавці щось відповіли.

— Бувай! — попрощалася Беата. Її очі неспокійно бігали. — Вона прийде! Вона щойно з'їла три скибки хліба з полуничним варенням.

Зараз прийде!!!

— Ваааууу! — вигукнула Анна, міцно стиснувши кулаки. — Вааууу!

Ставало дуже цікаво. Майже, як у книжках про Стомпа. Анна залізла під ліжко й затаїлася під самою стіною.

— От, я залишилася майже сама, — зітхнула Беата.

— Запитай, чи вона кохає Йоргена, — напучувала Анна подружку. — Запитай, чи Еллен кохає Йоргена, запитай, чи вже сьогодні дасть відповідь на любовного листа!

— Я боюся, Анно!

— Скажи, що більше зі мною не дружиш...

— Навіщо?

— Може, тоді вона про все тобі розкаже!

Почувся дзвінок у двері.

— Я не можу!

— Вона вже біля дверей!

— Так, вона вже тут.

— Відчиняй!

— Може, ліпше побавимося утрюх, обмінюємося листівками...

— Ні!

— А якщо вона запхає ноги під ліжко? Або впустить на підлогу шпильку для волосся, нагнеться за нею і побачить...

— Беато! — прикрикнула Анна з-під ліжка.

— Беато! — гукнула бабуся з кухні. — Хтось дзвонить у двері?

— Треба відчинити! — звеліла Анна.

— Еге ж, треба, мабуть, відчинити, — зітхнула Беата й почала палати вниз.

Анна лежала тихо, як мишка.

Невдовзі на сходах почулися кроки, дві пари ніг — туп-туп.

— Де це сьогодні Анна поділася? — поцікавилася Туне.

— Тут її, у кожному разі, нема.

— А де вона?

Туне мала коричневі черевики, червоні штани й шкарпетки в червону смужку, які пасували до штанів.

— Важко сказати.

— У школі не сказала тобі, де буде?

— Ні, ми більше не товаришуємо!

— Направду?!

Один коричневий черевик почухав ногу.

— Я теж з нею не дружу. Вона дурна. Хіба ні?

— Гм...

Беатині пальці ніг загнулися досередини. Вона була в синіх шкарпетках, без взуття.

— Хіба ні? — знову запитала Туне. — Вона така зарозуміла...

— Цить! — шикнула на неї Беата.

— Чому *цить*?

Коричневий черевик ще сильніше почухав ногу.

— Щоб ніхто не почув.

— Хто може почути?

— Ніхто! — Беатині пальці ніг стикалися і стискалися. — Ніхто тут нічого не чує.

— Та добре вже... — здивувалася трохи Туне.

Раптом донизу потягнулася чиясь рука й почухала коліно, гойднулися каштанові кучері. То нагнулася Туне. Якби вона дивилася не на ногу, а в інший бік, то цілком могла б помітити Анну, яка аж прилипла до стіни.

— Агов, Туне! — окликнула Беата.

Її ступня в синій шкарпетці ступила до ліжка, почулося — гуп! — над самісінькою Анниною головою. То Беата штурхнула Туне на ліжку.

— Ти що, здуріла?

— Та ні. Просто чухатися зручніше сидячи, — пояснила Беата.

— Я вже не чухаюся!

Коричневі черевики зацокали по підлозі: носак — п'ята, носак — п'ята.

— Послухай, Туне!

— Що?

— Ти кохаєш Йоргена?

— Ні. Мені Ейнар подобається. Еллен стане дівчиною Йоргена, а я — Ейнара.

— Ой! — вихопилося у Беати.

Лежачи під ліжком, Анна відчула, як зажурилася Беата, ще дужче зажурилася. Вона почувалася засмученою через *решку*, бо це означало,

що кохати Йоргена їй зась. А тепер, виявляється, Ейнара їй теж не можна покохати. Бідолашна, бідолашна Беата!

А коричневі черевики цокали та й цокали по підлозі.

— Ну хіба не дурна Анна! — знову завелася Туне.

— Гадаю, тобі час вже піти! — сказала Беата.

— Я ж тільки-но прийшла?

— Мені дуже болить коліно...

— А-а-а, — у голосі Туне чулося розчарування. — Тоді я піду до Еллен. Там веселіше. Ми хочемо написати листи кохання губною помадою. Еллен писатиме Йоргенові, а я, можливо, напишу Ейнарові. А ось тобі зовсім не світить стати чиєюсь дівчиною...

— Ой, моє коліно! — зойкнула Беата, хапаючись за ногу.

Коричневі черевики вийшли з кімнати і зникли на сходах, *туп-туп*.

— Бувай, до завтра, — долинуло знизу, і входні двері захрюснулися.

Анна вилізла з-під ліжка.

— Ти таке чула?

— Чула... І дуже добре! — відповіла Беата. — Їй подобається Ейнар, і вони стануть коханими.

— Нізащо! Ти будеш дівчиною Ейнара, а я — Йоргена. А Туне ніколи не матиме хлопця! Туне — дурепа, найдурніша з-поміж усіх! Дурна гуска!

Надійшов час вечері: відбивні з цибулею та картоплею, на десерт — рисовий пудинг.

Після вечері обидві подружки подалися додому до Анни. Треба було взяти зубну щітку, піжаму й підручники на наступний день. Дівчатка намагалися крокувати у такт, рушивши з лівої ноги. Вулицею відлунювало: *цок-цок, цок-цок*. Майже порівнявшись із Розбійницьким садом, вони побачили біля воріт чийось постать. То був Йорген.

— Привіт! — гукнув він.

— Привіт! — відповіли Анна й Беата і різко зупинилися, хоча до воріт ще було доволі далеко.

— Привіт! — мовив Йорген ще раз.

— Ну, привіт...

— Це мій тато, — сказав Йорген.

З саду вийшов чоловік, котячи стежиною возика з немовлям.

— Здоровенькі були, дівчатка! — привітався чоловік. — Як вас звуть?

— Анна, — відповіла Анна.

— Панна?

— Ні, Анна.

— Янна?

— Тато жартує, — пояснив Йорген. — Коли хоче шкварки, то просить заварки...

— Мені такого ніколи не дозволяли, — озвалася Беата.

— А це — моя маленька сестричка, — Йорген кивнув у бік дитячого возика.

— О-о-о!!! — вигукнула Беата, вона дуже любила маленьких діток. — Яке у неї ім'я?

— Павлова... Павлова Рюге.

— Га-арно, — похвалила Беата.

— Ми так назвали доню на честь мрії її матусі, — сказав тато Йоргена.

Він покотив візочок далі вниз дорогою, обернувся і гукнув Йоргена. Йорген якусь мить стояв, вагаючись. Анна не зводила з нього очей. Він був такий вродливий, з чудовими веснянками. І він мешкав у Розбійницькому домі, там, де мешкала бешкетниця Гельга.

Потім Йорген подався за татом. Вони вийшли втрьох на вечірню прогулянку: тато, Йорген і Павлова. Анна й Беата довго дивилися їм услід.

Анна не здогадувалася про думки Беати, а собі подумала: конче треба з'ясувати, що означає ім'я Павлова.

— Пізніше пограємо в хованки! — гукнула вона навздогін. — Десь так о сьомій!

Дівчатка попрямували до бомбосховища. Розмовляли мало, хіба кількома словами перекинулися.

— Ти стій на чатах, — звеліла Анна.

— Гаразд.

Тепер вони вже не відбивали крок — отак: *цок-цок*, — а йшли звичною ходою. Здалося, чи й справді посутеніло ще більше?

Беата стала внизу, під найбільшим деревом. Анна озирнулася назад, покрутила на всі боки головою, чи не шпигує, бува, хтось за ними, чи не прошмигнула повз них непоміченою Еллен або Уле чи старші

хлопчаки. Вона лягла на живіт і поплазувала вперед. Руки й ноги відразу промокли, але що поробиш.

Листа в першій вентиляційній дірці не було. У другій — теж.

Може, Еллен не відповіла на послання, може, здогадалася, що це вони з Беатою, а зовсім не Йорген написали цидулку. Може, зараз, цієї миті, саме вона шпигує за ними...

Анна підповзла до третьої дірки.

Там лежав аркуш паперу!

— Знайшла лист!

— Лист!?

— Тс-с! — цитьнула Анна. — Цить!

— Тс-с!

Дівчатка замовкли. Прислухалися. Ніде ані звуку. Нікого й нічого. Навколо було так тихо, так неймовірно тихо, аж страшно. Над пустирем запала темна-темна темрява.

Анна схопила листа й збігла до Беати.

— Ось!

Дівчатка побігли через пустир, повз ковзанку, униз, до дуба. З дуба увесь пустир видно, мов на долоні, зате їх ніхто не міг побачити, якщо не витикатися. Беата сіла на гілку під самим стовбуром. Анна — скраю, вона не мала як триматися, бо руки були зайняті листом. Складений аркуш ряснів червоними серцями, а всередині було таке:

Любий Йоргене,

Дякую за листа. Я теж тебе кохаю. Ти наймиліший хлопець в усій школі. Я радо стану твоєю дівчиною. Як на мене, Анна з Беатою дурні дівулі, але Анна — найдурніша! Ти теж так вважаєш? Ти вже з кимось цілувався? Чекаю на швидку відповідь!

Щиро, Еллен

— Вона пише, що ми дурні! — обурилася Беата.

— Вона пише, що я найдурніша! — розсердилася Анна.

— Це підло! А якщо Йорген повірить?!

— Йорген ніколи не одержить цього листа.

— А й справді...

— Гей-гей! — крикнула Анна. Вона переплела ноги, щоб не звалитися донизу, і розсунула гілля. — Гейя-гей! — потім зістрибнула

на землю і помчала через пустир, не перестаючи галайкати. Беата теж злізла з дерева й побігла слідом.

— А я перша! — репетувала Анна.

Вона була вже далеко попереду.

Надворі зовсім споночіло. Торішня трава пахла сирою землею. Анна першою добігла до воріт. Велосипеди Уле та старших хлопців стояли на вулиці. З-за будинку долинали їхні голоси. Вони грали в пристінок — відбивання монет від стіни будинку. Чия монетка впаде ближче до стіни, той виграв. Анна гойдалася на воротах.

— Нільсе, твоя черга! Нільсе, не спи! — вигукував Уле. — От дідько, що ж ти такий неповороткий!

Анна далі гойдалася на воротах. Навколо панувала майже тиша, тільки чулися вигуки хлопців за будинком і важке сапання Беати, яка бігла пустирем. А ще ворота поскрипували. *Rip-rip*, скрипіли вони. *Rip-rip...*

Анна гойдалася на воротах. Беата вже підбігала, її сапання чулося дедалі ближче. Анна думала про Йоргена. Йоргена Рюге з веснянками. Вона думала про нього навіть тоді, коли думала про щось зовсім інше. Думала, якщо не стане його дівчиною, то не полюбить більше нікого на світі. Бо покохала Йоргена.

— *Rip-rip*, — порипували ворота.

— *Rip-rip*, — повторювала за ними Анна. То був таємний знак.

— Нівроку швидко бігаєш, Анно! — долинув з-за спини голос Беати. Вона вже не бігла, перейшла на крок.

— Я знайшла таємний знак, — сказала Анна, не обертаючись.

— Який такий таємний знак?

— Тс-с, — приклала палець до уст Анна й мовчки кивнула в бік саду.

— У пристінок грають? — Беата скрушно похитала головою. — Мені не дозволяють...

— Ось послухай! — Анна гойднула воротами.

Беата прислухалася.

— Ну, чую... Кидають монетки. Уле з хлопцями...

— Та послухай! — нетерпеливилася Анна.

— Що я маю слухати?

— Ворота!

— Скрегочуть...

Дівчатка довго прислухалися.

— Чуєш таємний знак? — запитала Анна.

— *Крек-крек?*

— Ні! *Rip-rip!*

Анна забрала з хати зубну щітку, піжаму й підручники. Дівчатка побажали на добраніч Анниній мамі, татові й маленьким сестричкам, бо ті вже йшли спати. Надворі стало так темно, хоч в око стрель, у повітрі повіяло холодом. Під воротами стояв Уле і його друзі з велосипедами наготові.

— Вгадай, хто переміг? — запишнися Уле.

— Ти!

— Я виграв аж 24 зшитки історій з серії про ковбоїв у Брюшлеттена. А тепер пограємося у хованки.

— Ми з вами!

Хлопці скочили в сідла й подалися униз — повз бомбосховище, Розбійницький сад, через пустир до дуба.

— Вааауу! — скрикували хлопчаки, коли колесо натрапляло на горбик чи камінь, і треба було міцно хапатися за кермо, щоб втримати рівновагу.

— Ойой! — ойкали дівчата, коли їх підкидало на багажниках.

Біля дуба вже стояли Ейнар, Даг і Кнут. Під могутнім деревом трава майже не росла, тож хлопці вирішили пограти в ножички — на землі креслять великий квадрат, кожен гравець кидає ножа й проводить лінію, «відрізаючи» собі шматок від квадрата. Хто більше «наріже землі», той і виграв. Ейнар мав зі собою чималенького ножа.

Йоргена ніде не було видно.

— Навіщо нам хованки, пограємо ліпше в ножички, — запропонував Уле, побачивши Ейнарового ножика — той виблискував лезом у темряві.

— О, ні, — заперечила Анна. — О, ні!

— Так! Граємо в ножички! — наголос Уле.

Але дехто зі старших хлопців уже набавився ножиками за весь день донесхочу. Більшість присутніх обрали таки хованки.

— Станьте колом, а я казатиму лічилку, — командував Уле.

Йоргена не було.

— Може, трохи зачекаємо? — запитала Анна.

— Навіщо?

— Бо... бо хтось, хто, можливо, прийде, ще не прийшов...

— І хто ж це?

— Он дивіться, Туне й Еллен! — вигукнув Кнут, показуючи пальцем на дівчат.

Подружки їхали велосипедами через майданчик, який узимку правив за ковзанку. Еллен перев'язала волосся шовковою стрічкою, і та тріпотіла на вітрі. Вона мала дуже запишнений вигляд, наче одержала справжнього любовного листа.

Друзі зачекали, доки дівчата позамикали свої ровери й стали в коло.

— *Run-rip!* — прошепотіли одна до одної Анна й Беата.

— Починаю лічити, — оголосив Уле. — Вийшов місяць з-за туману, вийняв ніжик отамана...

Він лічив, тицяючи в кожного рукою.

— Ой, погляньте! — вигукнула раптом Беата.

З воріт Розбійницького саду вийшов Йорген Рюге. Анні кров шугнула в голову, коли його побачила.

Вона вже було подумала, що він не прийде, але ось — прийшов.

— ...раз-два-три, шукати будеш ти! — незворушно лічив Уле.

Анна розтулила рота, щоб сказати: *Треба зачекати на Йоргена!* Але жодний звук не видобувся їй з горла.

— Треба зачекати на Йоргена! — сказала Еллен, відкидаючи назад свій довгий, товстелезний «кінський хвіст».

— Та, добре, добре, зачекаємо на Рюге! — погодився Уле.

Йорген зліз із велосипеда, почепив на нього замок і став у коло між Дагом та Ейнаром. Еллен просто не зводила з нього очей і весь час йому усміхалася, однак Йорген дивився лише на Уле, який почав промовляти лічилку від початку:

— Вийшов місяць з-за туману, вийняв ніжик отамана! Раз-два-три, шукати будеш *ти!*

Шукати випало Ейнарові.

— Рахую до ста, а тоді йду шукати! — гукнув Ейнар.

І раптом Йорген глянув на неї. Саме тієї миті.

А тоді відвів погляд. Усі побігли ховатися — усе, як завжди.

Анну сповнила надія, що Йорген, можливо, теж її кохає.

— Я починаю! — оголосив Ейнар. Він став під дубом і затулив руками обличчя. — Раз, два, три, чотири, п'ять...

Усі що духу кинулися шукати собі схованку.

— Заховаємося разом, *rip*? — прошепотіла Беата.

— Ні!

— Але я не знаю, де сховатися...

Анна слідувала, куди побіжить Йорген. Він біг у бік ковзанки. Старші хлопці — угору, на пагорб.

— Поквапмося!

— Хутчіш! — підтакнула Беата.

— 43, 44, 45...

— Він скоро дійде до п'ятдесяти!

— Ховайся під лавкою, — порадила Анна товаришці.

А сама побігла зовсім в інший бік, до чагарів. Вона мчала так швидко, аж упріла. Хотіла зачаїтися в самих хащах. Улітку чагарник був зелений, густий і непролазний, а тепер, коли кущі стояли без листя, можна було пролізти крізь гілля всередину.

Анна так і зробила, сіла на землі й затамувала подих. Пахло гнилістю і весною, штани на задку промокли наскрізь, але вона не зважала — одяг намок ще тоді, як повзла на животі до бомбосховища.

Помітити її в заростях було важко, зате Анна бачила геть усе, що відбувалося на пустирі.

— Сто! — вигукнув Ейнар, вдаривши по бляшанці.

ДЗЕНЬ! — прокотилося пустирем, і від того звуку стало ще моторошніше, і тиша, яка потім запала, стала ще глибшою, а темінь — темнішою. Ейнар стояв під дубом і пильно вглядався у пітьму.

— Беата під лавкою! — голосно крикнув він.

Беата вилізла зі свого сховку й понуро підійшла до дуба. Її завжди знаходили першою. *Дзень!* — проспівала бляшанка.

Стало іще моторошніше, тихіше й темніше. Ніде ані шелесне, тільки Ейнар нипав навколо — шукав. Він рушив до ковзанки. Анна спостерігала за ним з-поза гіллячок.

— Кнут сидить за смітниками! — рывкнув Ейнар так голосно, аж Анна підстрибнула з несподіванки.

— Ех! — кряхтів Кнут. — Ех!

Він дуже сердився. Підкинув бляшанку носом черевика в повітря, і та жалібно дзеленькнула: *дзелень, дзелень!*

Ейнар попрямував до бомбосховища. Анна добре його бачила. Він зазірав за всі дерева, в усі кущі, навіть у вентиляційні дірки, хоча навряд там хтось міг би поміститися.

Раптом з-за паркана виткнулася голова Еллен.

— Туне й Еллен за парканом!

Дівчата вийшли зі схованки й подалися до дуба «застукати» себе в бляшанку, тобто зізнатися, що їх знайдено. Вони йшли, тримаючись за руки, пирхали й шушукалися між собою.

Анна знала, про що вони шушукаються. Еллен і Туне побоювалися, аби Ейнар, бува, не знайшов любовного листа. Вони ж не знали, що листа у вентиляційному люфті бомбосховища вже давно немає. Він — у кишені Анни!

Дзелень! — полинуло над пустирем.

Ейнар багатьох знайшов, окрім Йоргена та Анни. Та ось він впевнено рушив до чагарів. Анна припинила, мов мишка. Вона бачила крізь гілляччя, як наближаються Ейнарові ноги. Анна не ворушилася, не рухала ні головою, ані пальцями, затамувала подих, наче бандит-утікач.

Ноги Ейнара підійшли зовсім близько і спинилися. Анні захолола кров у жилах. Немов у злочинця перед поліцейським. Ейнар нахилився над кущами, ось підняв руки і... розгорнув гілля.

— Бе-бе-бе! — вигукнув він.

— Рятуйте! — скрикнула Анна.

— Анна в кущах! — голосно загукав Ейнар, щоб усі почули.

Анна підійшла до дуба й «застукала» себе.

Дзелень! — розляглося пустирем.

Під дубом хоч і було темно, але зовсім не страшно. Усі там сиділи гуртом: Туне й Еллен, Кнут і Беата. Анна сіла близьенько до Беати.

— *Rip-rip*, — прошепотіла вона.

— А я думала, ви вже не друзі, — озвалася Туне.

— А ми самі дали себе знайти, — сказала Еллен.

— Усі так кажуть, а насправді... — пирхнула Беата.

— Це правда! — Еллен обурено тріпнула головою, відкидаючи назад «кінського хвоста», точнісінько, як це роблять в телевізорі. — Ага, а я отримала любовного листа!

— Любовного листа? — перепитав Кнут.

Він добряче перелякався, бо ж мріяв стати хлопцем Еллен і навіть написав на стіні шкільної комори «*Еллен + Кнут любов*». Мріяв катати її на багажнику свого велосипеда й писати листи кохання.

— Угадай, від кого, — дразнила його Еллен.

— Від кого? — Кнут запитав дуже голосно.

— Від Йоргена, — відповіла Еллен, жуючи кінчик свого «хвоста». — Ми будемо закоханою парою...

— Йорген Рюге!? Отой з дірками між зубами? — зневажливо пирхнув Кнут. — Але ти дурна!!!

Анна й Беата мовчали.

— Він вважає мене найгарнішою у класі!

— Я теж так вважаю, — мовив Кнут.

— А я так не вважаю, — не стрималася Анна. Їй язык свербів розповісти, що лист із зізнанням в коханні написав зовсім не Йорген Рюге, що той лист несправжній.

— Та ти просто заздриш! — озвалася Туне.

— Так, ти мені заздриш, — підтакнула Еллен.

Анні запашили вуха.

— Хочу тобі сказати, що любовного лис... — почала вона.

— *Rip-rip!* — урвала її Беата на півслові й підморгнула. Вона благально дивилася на Анну й корчила якісь дивні гримаси. — *Rip-rip, rip-rip!*

Анна розуміла, у чому річ. Беата боялася викриття, що вона теж брала участь у написанні фальшивого листа, а це ж майже брехня чи навіть гірше. Їй такого не дозволяють удома. Біда їй була б, якби хтось довідався...

— *Rip-rip*, — заспокоїла подружку Анна.

Нараз заволав Ейнар:

— Йорген на дереві!!!

— Йорген Рюге з дірками між зубами! — буркнув Кнут.

Усі задерли вгору голови.

Йорген зістрибнув на землю і підійшов до гурту. Підійшов такою гарною, незвичайною, шляхетною ходою.

— Привіт!

— Привііііт, Йоргене, — манірно проспівала Еллен і усміхнулася. Вона розв'язала стрічку, і волосся пишною хвилею розсипалося на

плечах.

— Даг за воротами! — крикнув Ейнар.

Даг теж вийшов зі схованки й «застукав» себе під дубом.

— Зосталося ще знайти Уле з його хлопцями, — сказав Ейнар.

— Ти їх ніколи не знайдеш, — озвався Кнут.

Усі подивилися у бік пагорба, але нікого не побачили — самі лиш каменюки й чагарі.

— Нікого...

— Може, ліпше на роверах поганяємо? З дівчатами на багажниках? — запропонував Кнут, поглядаючи на Еллен.

— Я не проти, — сказала Еллен, поглядаючи на Йоргена.

Друзі гукнули Ейнара, запитали, чи він приєднується. Ейнар залюбки погодився, бо шукати — то найнудніша справа, а знайти Уле з семикласниками — найважча.

— Уле! Уле! — закричали усі хором. — Ти виграв! Виходь!

— Я завжди виграю, — почулося з темряви.

На пагорбі заворушилися тіні, чорні постаті, і лише одна — жовто-зелено-смуриста.

— Ми на роверах погасаємо!

— А ми в пристінок пограємо, — сказав Уле.

Товариство розділилося.

— Хочеш на мій багажник, Еллен? — запитуючи, Кнут дивився на дівчинку, на її довге волосся.

Еллен дивилася на Йоргена. Той мовчав. Мовчали й інші. Стояла тиша.

— Ну, я не знаю, — відповіла, зрештою, Еллен.

— Я сяду до Ейнара, — озвалася Туне.

— Ой! — тихо зойкнула Беата, бо вона хотіла їздити з Ейнаром.

— Сідай! — погодився Ейнар.

І знову запала тиша. Надовго.

— Хочеш до мене на багажник? — нарешті подав голос Йорген.

Він дивився на Анну. Анна зашарілася.

— Так, — прошепотіла вона.

— Ти про *Анну* казав? — Еллен аж подих перехопило від несподіванки.

Вона сиділа неподалік Анни й подумала, що хлопець, можливо, звертається до неї.

— Так, — стріха відповів Йорген, розглядаючи свою в'язку ключів. — Так.

Еллен так побіліла від люті, аж її личко проступило з темряви.

— А я сяду до тебе, Дагу, — сказала Беата.

— Та сідай, — зітхнув Даг. — Хіба я маю вибір?

Вони мали свою трасу перегонів, яка проходила через ковзанку, робила два кола пустирем і одне — навколо пагорба. Траса була вибоїста, з численними калюжами. Умова змагань: дістатися першим до фінішу, не відштовхуючись від землі ногами, а це дуже важко зробити з пасажиром на задньому багажнику.

Даг засікав час, бо тільки він мав годинника з секундною стрілкою. Ейнар і Туне стартували першими.

— На старт! Увага! Марш! — скомандував Даг, і перша пара рвонула вперед.

Туне скрикувала на вибоїнах і не раз торкалася ногами землі, від чого велосипед заносило.

— Ойой! — верещала Туне.

— Гуско, що робиш! — репетував на неї Ейнар.

Решта стояли на старті й спостерігали, підбадьорюючи вигуками: *Гейя-гей!*

Анна і Йорген приготувалися, мали стартувати другими. Анна вже сиділа на багажнику. Вона ніби й спостерігала за Ейнаром і Туною, та насправді краєм ока дивилася на Йоргена, на його спину, білий плетений светр; на синьо-червоно-смугасту футболку, що звисала з-під светра, на в'язку ключів з чотирма ключами на петличці штанів. Вона бачила дірку в його кишені. Геть усе помічала, бо сиділа дуже близьенько. Йоргонове волосся було таке ж біле, як светр, принаймні видавалося таким у вечірній темряві. Вона відчувала його запах. Він пахнув справжнім хлопцем!

Анна трохи нахилилася вперед, ближче до светра, і тицьнула в нього носом. Зовсім ледь-ледь тицьнула.

— Вибач, — пробурмотіла вона.

— Га?.. — не зрозумів, про що йдеться, Йорген, озирнувся на неї і відразу ж мовчки відвернувся.

Анна не знала, що подумати, було то добрим знаком чи ні...

Над пустирем залягала густа темінь. З довколишніх садків і з Розбійницького саду пахло димом багать. Було так неймовірно цікаво й збудливо!

Туне й Ейнар дісталися фінішу за три хвилини й сорок вісім секунд. Настала черга Анни та Йоргена.

— На старт! Увага! Марш! — скомандував Даг, і вони рушили.

Йорген мчав щодуху. Він не сидів у сідлі, а стояв на педалях, тож на вибоїнах Анна могла міцно триматися за сідло. А гупало нею добряче, так собі нівроку гупало! Ноги в черевиках промокли, але то пусте! Вона вже давно промокла до нитки. Боліла спина й ноги боліли, бо треба було їх тримати задерними вгору. Але й це пусте! Вона нізащо не опустить ніг! Вони повинні виграти! Щоб Йорген збагнув — кращої за неї у змаганнях йому не знайти...

Коли вони проїхали горбисту й вибоїсту ділянку траси й саме мали в найдальшому кінці пустиря звернути за пагорб, де їх не видно глядачам, Йорген опустився на сідло. Анна висмикнула руки й трималася тепер за багажник. Йорген сповільнив темп. Вони сховалися за пагорбом. Зникли з поля зору глядачів.

Та раптом Йорген знову наліг на педалі. Під колесо потрапив чималенький горбик.

— *Гон!* — підстрибнув велосипед.

Анна теж підстрибнула, хотіла вхопитися за сідло, але ж там сидів Йорген. Несподівано вона обняла Йоргена! Обхопила білий плетений светр Йоргена!

Йорген не обернувся. Нічого на те не сказав. Ось тільки поїхав повільніше. Анна не відпускала його, довго-довго обіймала, доки вони мчали петлею навколо пагорба. Навколо було темно. Пахло багаттями з садків і з Розбійницького саду. А білий плетений светр Йоргена пахнув справжнім хлопцем.

Аж коли вони об'їхали пагорб і опинилися на відкритому просторі, де їх могли побачити, Анна відпустила Йоргена.

— Довго ж ви об'їжджали пагорб! — в'їдливо завважив Кнут, пильно дивлячись на Йоргена. — Їхали б швидше, могли б і виграти!

— Ну, це залежить ще й від того, хто сидить позаду, — ущипнула Еллен.

— Ми переможемо, — пообіцяв їй Кнут.

— Принаймні їх обійдемо! — сказала Еллен.

— На старт! Увага!.. — почав Кнут, аж тут з-за пагорба долинув голос:

— Кнута! Негайно йди додому! Уже пізня година! Кнута!

— Ой, леле! — розсердився Кнут.

— Тебе батько кличе! — озвалася Беата.

— Ти думаєш, я глухий! Ото дурна гуска!

— Кнута! — волав з веранди батько. — Негайно!

— Та чую, чую, — бурчав Кнут. Довелося Еллен злізти з багажника. — Як же мені не хочеться...

Кнотові так кортіло взяти участь у змаганні вдвох із Еллен.

— Та йди, усе нормально, — сказала Еллен.

— Ні, ненормально, — Кнут похилив голову, щоб ніхто не помітив, як йому прикро. — Завтра він мене ще й постригти обіцяв...

З тими словами Кнут пішов.

— Бідолаха! — поспівчував йому Ейнар.

— Нам теж уже час додому, — сказала Беата до Анни. — Мені не дозволяють залишатися надворі, коли хлопці порозходяться. А ти в мене ночуєш...

— І мені час... — сказав Йорген, сів на велосипед і поїхав геть.

— Бувай, Йоргене! — гукнула Еллен.

— Бувай, Йоргене! — гукнула Туне.

Але Йорген навіть не озирнувся.

— Бувай! — гукнула Беата.

— Бувай! — гукнула й Анна.

А тоді Йорген обернувся.

— Бувай! — відповів він.

Анні аж гаряче стало. Зникли останні сумніви. Йорген думає про неї, не про Еллен. Тепер усе насправді! Анна відчула, що кохає його ще більше. Кохає Йоргена Рюге з веснянками...

Коли Йорген зник за деревами й кущами Розбійницького саду, Туне й Еллен теж подалися додому. Навіть не попрощавшись.

Анна взяла свою картату торбинку, сіла до Беати на багажник, і вони подалися до Беатиного жовтого будинку. Удома бігцем кинулися

до кухонного вікна — шпигувати. Дівчатка бачили, як Туне й Еллен злізли з велосипедів біля бомбосховища й нишпорили у вентиляційних люках. Але нічого не знайшли.

Йорген не відповів на листа, якого не отримував.

До кухні ввійшла Беатина мама й сказала, що час спати, бо година пізня, і бабуса давно вже спить. Але спершу вони мають випити цілющий напій, щоб вирости великими й сильними: помаранчевий сік із яєчним жовтком, вершками та цукром. Напій був обов'язковим у домі Беати, а вранці — обов'язковий риб'ячий жир. Так веліла бабуса.

— Знаєш, що? — мовила Анна, коли Беатина мама вийшла з кухні.

— Що?

— Коли ми об'їжджали пагорб, я обіймала Йоргена, посправжньому, тому так довго їхали.

— Справді? — Беата ніколи б на таке не відважилася. — І що він сказав?

— Та нічого. Гадаю, він кохає мене.

Якийсь час подружки, попиваючи цілющий напій, мовчки дивилися у вікно на пустир, пагорб, ковзанку й дуб.

— Дивне ім'я має його сестричка — Павлова, — озвалася Беата.

— Павлова Рюге, — поволі й виразно вимовила Анна, розгойдуючи напій у склянці. Треба з'ясувати, що воно означає.

— Мені б зроду не дозволили так називатися, — пробурмотіла Беата.

Допивши напій, подружки одягнули піжами, почистили зуби й вклялися у ліжко. Беата мала квітасту ковдру, квітасту подушку й нічну лампу з абажуром. Дівчатка довго лежали горілиць, притулившись одна до одної.

— Я напишу справжнього листа кохання Йоргенові. А ти — Ейнарові.

— А якщо він не захоче стати моїм хлопцем?

— Захоче...

— Ти так гадаєш?

— А може, й не треба тобі писати листа. Може, ліпше я запитаю від твого імені...

— Так буде, мабуть, ліпше, — зраділа Беата.

— Напевно, відповість згодою...

Дівчатка обернули ковдру впоперек і лягли «валетиком». Вимкнули нічник із абажуром. Беата лежала під стіною, головою до вікна, Анна — скраю, головою до дверей. Тісно притулившись. А що зима вже минула, їм дозволили прочинити трохи вікно. Знадвору, аж під ковдру, просочувався запах диму від багать.

— На добраніч, — сказала Беата.

— На добраніч, — відповіла Анна.

Час було засинати.

— Беато...

— Що?

— Надворі так пахне.

— Бо весна.

— Так, весна... Добраніч!

— Добраніч!

Найвищий час засинати.

— Анно!

— Що?

— Як гадаєш, руде волосся — то відстій?

— Не-є-є! Ейнар теж має руде волосся. Тому ви й пасуєте одне одному. А в темряві рудого й не видно.

— Угу, не видно... — погодилася Беата. — Я трішки його кохаю. Думатиму про нього, перш ніж заснути.

— А я весь час думаю про Йоргена, — озвалася Анна. — Я дуже його кохаю.

— Добраніч, — сказала Беата.

— Добраніч, — відповіла Анна.

Нарешті вони заснули.

Уранці Анна прокинулася рано, значно раніше за Беату. За шторами вже зовсім розвиднилося, і голосно щебетали пташки. Вона просто лежала, наслухала пташиний спів і думала.

Думала про давні часи, коли всі дівчата носили довгі спідниці, аж до кісточок, і багато-багато спідньої білизни з накрохмаленим мереживом, яке порипувало від кожного кроку. І довжелезні коси з довгими-довгими стрічками. Вони ніколи не грали у вибивалу чи лови, ніколи не влаштовували бійок. Нічого цікавого не відбувалося в їхньому житті, просто проходжувалися туди й сюди у довгих сукнях.

Анна уявила собі ті давні дні, коли всі дівчата були схожі одна на одну, тільки вона, Анна, була не така, як усі. Вона була, як Гельга-Розбійниця.

Уява понесла її далі. Одного дня спалахнула пожежа в кількох будинках і... ні, одного дня в селі з'явився злодій, і... ні-ні, не так... одного дня усі дівчата в довгих сукнях подалися на берег зривати білі анемони. Була весна, вода ще дуже холодна. З дівчатами пішли й хлопці, і Анна, і Йорген. А тут раптом хтось почав тонути. Усі перелякалися, крик, галас, ніхто не знає, що робити; навіть хлопці розгубилися. У них такі штанці до колін, бояться намокнути чи змерзнути.

Але ж у воді хтось тонує, розпачливо кликав на допомогу!

Анна миттю зняла з себе сукню разом з усіма мереживними підспідничниками. Отоді всі помітили, які засмагли її ноги. Кожен подумав про себе, що вона часто ніжиться на сонці без своїх сукенок. Дівчата заперхали: *Фе, фе!* А хлопці захоплено вигукували: *Ваауу! Ваауу!* Повз їхню увагу не пройшло, які вона має сильні ноги, сильніші, мабуть, навіть за хлопчачі. Та всі, без сумніву, захоплювалися її засмаглими, сильними ногами, хоч і не казали про це вголос. І Анна кинулася на порятунок. Вона пірнула під хлопця, підтримала — за всіма правилами — його голову над водою і попливла до берега. Хлопчина неодмінно загинув би, якби не Анна!

Дівчата у сукенках і хлопці в панталонах до колін захоплювалися її рішучістю та відвагою. І Йорген дивився на неї таким... особливим поглядом. А одна дівчина, дуже схожа на Еллен, сказала: *Гаразд, ти швидко плаваєш, можливо, маєш такі ж сильні ноги, як хлопці, але ти не вмієш танцювати!*

Дівчина, напевно, мала на увазі вальс чи танго, чи якісь інші танці, яких навчають у танцювальних школах, але Анна побігла в ліс, на велику квітучу галявину, бо, як виявилось, раптом настало літо, і на тій галявині зацвіли ромашки, дзвіночки, кульбабки і всякі різні квіточки. Вона танцювала, як танцюють балерини — на кінчиках пальців, здійнявши високо-високо вгору руки. А натанцювавшись досхочу, побігла вглиб лісу, геть від щасливого гурту, під своє улюблене дерево, під дуба. Лежала у затінку, відпочивала, бо дуже стомилася, рятуючи з води хлопчика й танцюючи на кінчиках пальців.

Доки отак лежала, прийшов Йорген, приніс листа, де зізнавався у коханні.

Раптом Анна згадала про потайний щоденник і любовний лист. Вона обережно, щоб не торкнутися Беатиних ніг, зішла з ліжка. Тихо прокралася до передпокою за своєю картатою торбинкою. Однак підлога скрипнула під її ногами, і двері скригнули, коли їх відчиняла. Тільки б ніхто не прокинувся, тільки б Беатина мама чи тато не вийшли зі спальні й не запитали, чого це вона нишпорить. Або, не дай Боже, бабуса!

Ніхто не вийшов. У домі панувала тиша.

Анна повернулася в ліжку зі щоденником і новим пеналом, лягла під теплу ковдру, близьенько до Беатиних ніг.

Написала:

Любий щоденнику,

Довелося скрадатися, щоб забрати тебе.

Я трохи боялася. Ми маємо таємний умовний знак: рип-рип.

Потім Анна розгорнула щоденник на першій сторінці й прочитала попередній запис:

1. Позичити в Уле штани.

2. Написати фальшивого любовного листа.

3. Написати справжнього любовного листа.

4. Обстригти Еллен її «кінського хвоста».

І дописала наступний пункт:

5. З'ясувати, що означає ім'я Павлова.

Перед пунктами 1 і 2 Анна поставила хрестик. Виконано.

Решту треба ще зробити. На чистій сторінці вона почала писати справжнього листа кохання.

Довго обдумувала кожне слово. Писати справжнього листа з оспівченням набагато важче, ніж фальшивого.

Отже, написалося таке:

*Дорогий Йоргене Рюге,
Я кохаю тебе щиро. Це не якийсь там обманний любовний лист, а справжній. Хочеш бути моїм хлопцем? Я дуже на це сподіваюся.
Передай мені відповідь перед закінченням уроків. Поклади свого листа...*

Дописати Анна не встигла, бо прокинулася Беата. Анна заховала щоденник під ковдру. Доки Беата ходила в туалет, переклала його до торбинки. Треба буде дописати на першому уроці, подумала Анна.

Поснідавши, проковтнувши риб'ячий жир і розказавши бабусі, що вони вчать у школі, Анна й Беата сіли на велосипеди й поїхали вгору пагорбом. Не чекали цього разу хлопців на перехресті. А чого це вони завжди мають їх чекати?

Усю дорогу до школи Анна думала лише про любовний лист, а на першому уроці дописала в цидулці, що Йорген має вкласти свою відповідь у її велосипедну помпу. Потім вона видерла аркуш зі щоденника, склала його крихітним квадратиком і попросила в учительки дозволу вийти в туалет. Вона нервувалася, заспокоїтися змогла б хіба тоді, як лист опинився б там, де треба. Від тривожних думок не відволік навіть Кнут, якого таки постриг тато.

— Можеш іти, тільки не барися, — дозволила вчителька.

Анна хутко побігла коридором до Б-класу й поклала лист у кишеню Йоргової куртки. Вона відразу впізнала її поміж іншого одягу.

А тоді повернулася до свого класу.

— О, ти надзвичайно швидко впоралася, — здивувалася вчителька.

— Еге ж...

— Гм... — глянула на Анну вчителька. — Щось я не розумію...

— Цілком можливо...

Але вчителька не мала часу сердитися, бо весь клас ще до дзвоника мав привітати Еллен з днем народження і заспівати їй вітальну пісеньку.

— *Rip-rip*, — прошепотіла Анна до подружки.

Беата відразу здогадалася, що воно означало.

На перерві Анна збиралася запитати Ейнара, чи не захоче він стати хлопцем Беати. Але Беата сумнівалася, чи варто це робити.

— Може, трохи почекаємо?

— Ні! — наполягла Анна. — Бо тоді Туне тебе випередить, і Ейнар стане її хлопцем.

— О, так... Але я не наважуся навіть глянути на нього. Я відразу зніяковію...

— Гадасш, я не ніяковітиму, коли Йорген знайде лист?

Анна тільки про це й думала. А якщо Йорген похвалиться листом хлопцям і Уле, а якщо висміє її, назве *капосною гускою*, а якщо скаже, що його більше цікавить Еллен, а якщо... Помилуй і спаси!

— Ліпше ніяковіти удвох, ніж поодинці, — завважила Анна.

— Мабуть...

Беата мала сісти на верхній сходинці сходів. Звідси все було видно. Туне й Еллен розмовляли біля смітників. Хлопці стояли під дашком комори й теж балакали. Беата спостерігала за Йорґеном. Чи знайшов уже лист у кишені...

Анна голосно гукнула Ейнара. Той підійшов. Хлопчаки зацікавлено дивилися йому вслід.

— Чого тобі? — запитав Ейнар.

— Маю до тебе одне запитання. Це таємниця, — прошепотіла Анна.

— Яке запитання?

— Мушиш відповісти згодою. Інакше нічого не скажу...

— Та що за питання?

— Секретне питання, — шепотіла Анна, насупивши брови й напустивши на себе грізний вигляд, щоб Ейнар сповна відчув усю таємничість.

— У чому секрет? — Ейнар підійшов ближче, йому стало цікаво.

— Тс-с! — шикнула Анна, озираючись на всі боки. — Ніхто не повинен почути! Обіцяєш відповісти згодою?

— На що?

— На секретне питання, звісно ж!

— Та яке???

— Не скажу, доки не пообіцяєш...

Ейнар замислився. Підозріло глянув на Анну, почухав голову.

— Гаразд, — зрештою погодився він.

Тоді Анна нахилилася і прошепотіла йому на вухо:

— Станеш хлопцем Беати?

— Ні!

— Ти ж обіцяв! — обурилася Анна.

— Нічого я не обіцяв...

— Обіцяв!

— Ні! — розсердився Ейнар. — Ні! Ні! Ні! — він почервонів, як буряк, і затупотів ногами. — Ні!

— Ейнаре! — з притиском вимовила Анна, примружила очі й стиснула губи.

— Гаразд, — раптом сказав Ейнар, він вже не опирався.

— Не годиться ходити без дівчини, коли всі інші їх мають.

— Усі? — вражено перепитав Ейнар. Він більше не злився.

— Але це таємниця!

— Ти правду кажеш?

— Щиру правду!

— Хлопці нічого такого не казали...

— Звісно, не казали. Це ж таємниця, тупаку!

— Ага...

Ейнар подивився у бік комори. Там стояли Даг, Кнут і Йорген. Повернув голову в бік смітників — там стояли Туне й Еллен. Глянув на верхню сходинку парадних шкільних сходів. Там сиділа Беата. Вона мала дуже розгублений і зніяковілий вигляд.

— Може, тобі таки хочеться стати її хлопцем, — озвалася Анна.

— Може...

Анна луснула кулаком по долоні, аж бемкнуло.

— Будеш хлопцем Беати чи ні?!

— Буду, — здався Ейнар, бо Анна була найсильнішою в їхньому класі. — А що я маю робити?

— Написати любовного листа й покласти під камінець біля великого валуна на пустирі.

— Ага, — сказав Ейнар і вже повернувся, щоб іти.

— Не забудь, що це таємниця! — гукнула йому навздогін Анна. — Страшенна таємниця!

— Не забуду, — відповів Ейнар і поволі почвалав до свого товариства під коморою.

На півдорозі обернувся, знічев'я, наче нічого й не сталося, ще раз глянув на верхню сходинку сходів.

Анна побігла до Беати.

— Він погодився!

— Погодився?

— Ти хіба не рада?

— Чому ж, рада... — Беата просто не вірила, що це правда, зовсім не вірила. — А що мені тепер робити?

— Маєш відповісти на його лист, який він напише й покладе під камінець біля великого валуна на пустирі.

— Я боюся, Анно, — Беата затулила вуха долонями.

Але тут підійшли Туне й Еллен.

— Прийдете сьогодні на день народження?

— Прийдемо! — відповіла Анна.

— Я хочу довгих, яскраво-жовтих стрічок для волосся, — сказала Еллен. — Просто, щоб ви знали...

Туне й Еллен пішли собі, бо задзвонив дзвоник на урок.

— Дурепа! — буркнула Анна. — Дурепище!

А тоді смикнула до себе Беату.

— Йорген знайшов цидулку в кишені?

— Не знаю, — жалібно пробелькотіла Беата. — Не знаю...

Вона так поринула в думки про можливе кохання з Ейнаром, що не помічала нічого навколо.

Увесь наступний урок Анна думала про Йоргена й про те, що вона робитиме на наступній перерві. Відкрито дивитися на нього чи, навпаки, ховати очі; приєднатися до ловів чи сидіти на сходах, чи стояти під смітниками й теребенити про вечірку в Еллен.

Та, коли почалася перерва, ніхто з Б-класу не з'явився на подвір'ї. Б-клас зник...

— Куди поділися Б-ки? — напустивши на себе байдужості, запитала Анна в Кнута.

Кнут не бігав у лови, стояв віддалік, натягнувши шапку на вуха, і здебільшого відмовчувався. Щоб ні в кого не виникало бажання запитати, навіщо йому шапка на голові. Якщо ж все-таки хтось запитував, відповідав, що вуха болять.

— На екскурсії у музеї аж до п'ятого уроку, — відповів Кнут.

— А-а, — без тіні емоцій мовила Анна.

Однак її незворушність була вдаваною. Насправді вона аж заціпеніла, бо мала того дня лише чотири уроки. Як Йорген покладе свій лист-відповідь у її велосипедну помпу, якщо після уроків вона поїде додому?

Без Йоргена шкільне подвір'я видавалося пусткою. Забави — нецікавими й нудними. Анна не могла собі уявити, як жила раніше, до появи Йоргена, доки він ще не замешкав у Розбійницькому домі... А якщо він не повернеться, переїде кудись-інде? Життя перестане тішити, дні стануть нудними, одноманітними — й завтра, і післязавтра, і післяпіслязавтра, і завжди... Аж до смерті!

Як помре чи зіб'є на смерть авто на шосе, то й байдуже — життя так чи інак не приноситьиме втіхи. Від таких думок Анна ледь не розридалася.

Уроки тягнулися нестерпно довго, перерви — теж. На перервах Анна й Беата мовчки сиділи на східцях і незмигно дивилися поперед себе. Беата відмовчувалася, бо Ейнар гасав подвір'ям із хлопцями, Анна чапіла на сходах, бо на подвір'ї не було Йоргена, він поїхав з класом на екскурсію до музею. А що, як він сів в автобусі поряд із Вібекою, отією білявкою, найгарнішою красунечкою Б-ків? Ходив удвох із нею музейними залами, оглядаючи всілякі дивовижі? Захоплювався нею і не їй, Анні, прагнув написати любовного листа, а Вібеці?

— Що ти подаруєш Еллен? — запитала Беата.

— Ну, точно не яскраво-жовті стрічки в волосся! — сердито буркнула Анна.

Після четвертого уроку Анна запитала Беату, чи не хотіла б вона пройтися додому пішки. Довга піша прогулянка дала б Ейнарові більше часу. Доки він писатиме любовного листа, доки ховатиме під камінець під великим валуном на пустирі, вони саме надійдуть і знайдуть цидулку.

Беата охоче пристала на таку пропозицію, бо їй страшно було навіть уявити, як вона сама забиратиме лист.

Тому цього дня вона покотила велосипед тротуаром, тримаючи за кермо. Анна залишила свого в шкільній коморі. Хай собі там постоїть, сказала.

Повз них проїхали хлопці.

— Гей-гей! — гукнули їм дівчата.

Ейнар мчав щодуху, швидше, ніж зазвичай.

Анна й Беата не квапилися. Чимчикували спроквола. Підбирали з землі кожний корок і знайшли аж сім порожніх пляшок. Потім зупинилися біля кіоску, обміняли пляшки на гроші й накупили іржавих цвяхів та дешевих шоколадок із м'якою карамельною начинкою. Далі присіли за парканом Брюшлеттена й дотягнулися руками крізь штахети до анемон. А ще дорогою придумали три загадки й один римований вірш про Гельгу-Розбійницю.

Анна хотіла, щоб вірш починався так: *Гельга-Розбійниця класна й вродлива...* Беаті не дуже сподобалося, але, зрештою, вірш дуже навіть вдався:

Гельга-Розбійниця класна й вродлива,
Ноги були в неї довгі, на диво.
Коси дівчатам вона обтинала.
І не одного лякала кинджалом.

Кажуть, що вбивця
Убив її душу.
Але чи правда — хто його зна.
А що робила все ради кохання,
То, може, не вмерла, а досі жива.

Останній рядок не римувався, але дівчата не зважали на такі дрібниці. «Важлива не рима, а сенс!» — сказала Анна.

Дійшовши до перехрестя, подружки нікого там не побачили. Нікого не було й на пустирі, перед будинками чи біля бомбосховища. Усі,

мабуть, уже вдома, перекушують канапками з полуничним варенням.

— Зазирнемо під камінець? — Анна глянула на Беату.

Беата подивилася на кухонне вікно жовтого будинку, де напевно сиділа бабуся.

— Може, трохи почекаємо?

— Ні! — рішуче заперечила Анна.

Дівчатка ретельно роззирнулися навкруги, чи ніхто за ними не шпигує. Ніде ні душі. Вони нишком видерлися на пагорб до маленького камінця обіч великого валуна.

— А хіба дозволено класти любовний лист у ямку під каменем? — запитала Беата, тримаючись рукою за камінець.

— Не забувай, задля кохання дозволено все! Я це знаю! — підбадьорила подружку Анна.

Беата підняла камінь. Там лежав лист!

— Освідчення! — прошепотіла вона. — Мені!

Лист мав такий заворожливий вигляд! По-своєму гарний, у справжньому авіа-конверті.

Беата відкрила конверт, розгорнула аркуш. Там було написано:

Дорога Беато,

Я кохаю тебе. Хочу, щоб ти стала моєю дівчиною, бо всі вже мають пару, окрім нас. Кохаю лиш тебе. З нетерпінням чекаю на відповідь.

Щиро, Ейнар.

Під словами листа були наклеєні дві листівки з крилатими янголятами, які сиділи на хмаринках. Саме такі листівки колекціонувала Беата.

— О! Я теж кохаю його, дуже! — зойкнула Беата. — І не має значення, що він рудий!

— Ліпше мати руде волосся, аніж не мати ніякого, як ото Кнут, — сказала Анна. — Що ж, кохання сліпе...

Так колись написала Гельга-Розбійниця.

Дівчатка зійшли з пагорба до дуба. Вилізли якнайвище на гілля і там, у верхів'ї, виклали з пляшкових корків на корі дерева імена своїх коханих. Настав час повертатися додому. Беата запитала Анну, чи вони

підуть удвох на день народження, але Анна сказала, що їй доведеться ще повертатися до школи за велосипедом.

— Тоді бувай! *Run-run!* — попрощалася Беата. Вона усміхалася!

— Бувай! *Run-run!* — відповіла Анна й рушила вниз дорогою, до зеленого будинку.

Сяяло сонце, дорога підсохла. Надворі буяла весна.

Узимку, коли холодно, усі квапляться, швидко ходять, обхопивши себе руками, щоб менше мерзнути. У голові одна лиш думка — якнайскоріше дістатися додому. А навесні можна нікуди не спішити, бо надворі доволі тепло. Можна насолоджуватися прогулянкою.

Анна, поринувши в думки, поволі простувала дорогою. Було про що подумати. Про цікаві, однак небезпечні речі. Скажімо, про те, чи й досі жива Гельга-Розбійниця, чи загинула від рук убивці? Вона неодмінно напише про це в таємному щоденнику.

Перед їхнім зеленим будинком стояв Уле й фарбував свій велосипед.

— Перефарбую його в чорний колір, — сказав він.

— Фе, — скривилася Анна. Чорний колір їй не подобався.

— Це фарба для мотоциклів, — пояснив Уле. — У нашому сьомому всі так пофарбують свої велики. Будемо їздити на моциках!

Уле вже пофарбував картонну пачку, зробив діри внизу й з боків — такий собі мотоциклетний каркас.

— Станемо схожі на байкерів, — сказав Уле.

— О, так, — буркнула Анна й пішла до хати.

Якогось іншого дня вона, можливо, сіла б на тротуар, припершись спиною до паркана, поспостерігала б за роботою брата, потеревенила б із ним. Видлубала б дірку в асфальті і побавилась би в зубного лікаря: запломбувала б ту дірку знайденими «інструментами» — металевими дротиками й зубочистками. Чи шукала б зовсім білі камінці в піску під тротуаром. А насамкінець, може, й сама захотіла б пофарбувати свій велосипед у чорний колір, одягти на нього картонну пачку, щоб їздити наче на мотоциклі.

Однак сьогодні таке їй зовсім не цікавило. Думки витали деінде. На вечерю мама приготувала спагеті, улюблену страву Анни. Проте їй зовсім не хотілося їсти.

— Може, хоч трішки? — вмовляла мама.

— Я не голодна.

Мама поцікавилася, як доні ночувалося у Беати. Сестрички сказали, що ліпше було б, якби Анна залишилася удома й не покидала їх на самого лиш Уле. Проте Анна не мала часу вислуховувати їхні балачки.

— Я йду на день народження, — сказала вона. — А ще треба причепуритися і купити подарунок.

— Ти стала такою сварливою останнім часом, Анно, — дорікнула мама. — Я тебе не розумію. Ти ж не маєш жодних підстав гніватися. Я і спагеті тобі готую, і новий пенал подарувала, і на день народження відпустила...

Анна мовчки подалася до своєї кімнати. Так, мама нічого не розуміє.

За Анною ув'язалися менші сестрички. Хотіли подивитися, як вона чепуритиметься. Анна зняла светр, штани, кросівки й шкарпетки. Одягнула тонкі, білі колготи й блакитну сукенку з кишеньками на грудях і рюшами по обидва боки на подолі.

— Яка ти гарна, — захоплювалися сестрички.

— Якщо хочете, можете заплести мені косички, — сказала Анна.

Сестрички захотіли.

Анна сіла на кухонну табуретку перед дзеркалом у передпокої. Дивилася на своє відображення. Дуже навіть симпатична, ось тільки в сукні не схожа сама на себе. Якось інакша. Ніби з екрану телевізора.

Не так просто було заплести Анні косички, вона мала коротке волосся. Не косички, а смішні хвостики. Знайшлася тільки одна кокарда, тому в другу косичку вплели грубу бавовняну нитку. Довгу й майже одного кольору з кокардою. Вона звисала на спину, баламкалася, і здавалося, що то справжнє довге волосся.

Мама дала Анні двадцять крон на подарунок.

— Сподіваюся, ти тепер трохи подобрішаєш, Анно, — сказала мама.

Анна поклала гроші в гаманець. Гаманець, новий пенал і таємний щоденник — у картату торбинку. Вона збігла східцями, вискочила за ворота — тільки сукенка війнула на вітрі.

— Збігаєш для мене до крамнички, а я за те крону тобі дам? — попросив Уле.

— Ні, я на день народження йду...

— Дурна гуска! — буркнув Уле. Сестричка в сукні видавалася йому надзвичайно дурненькою.

Парадні черевички завжди цокали вулицею якимось інакше. Так тоненько: *цок-цак, цок-цак...*

— *Шух-шух*, — шурхотіла торбинка, погойдуючись від ходи.

— *М-м-м, м-м-м*, — мугикала Анна на мотив пісеньки «Едельвейс».

Мугикання пісеньки на ходу дуже помічне. Допомогає забути, куди прямуєш, якщо прямуєш до не надто приємного місця, скажімо, до зубного лікаря. Анна намагалася заглушити думки про мету своєї прогулянки й думати лише про подарунок на день народження. Але намарно. З голови не йшла велосипедна помпа. Чи лежить там лист від Йоргена?

Ще здаля, з вершечка пагорба, вона добре бачила свій велосипед. Він самотньо стояв під дашком комори й чекав на неї.

Анна зайшла на порожнє шкільне подвір'я. Воно мало зовсім інакший вигляд, коли в школі нікого не було, ніхто не грав у лови, не стовбичив під смітниками, не сидів на сходах. Подвір'я ніби промовляло до неї:

— Привіт, Анно! Як приємно, що ти завітала, коли немає занять, коли всі покинули мене. Може, трохи посидиш у мене в гостях? Так сумно й самотньо стає, коли всі розходяться додому.

— Я тільки заберу свій велосипед, — прошепотіла Анна.

Вона рушила під накриття, душа їй завмирала. А підійшовши ближче, помітила щось біле в помпі. Лист! Любовний лист!

Відкривала конверт, тремтячи від хвилювання.

Ось що там було написано:

Дорога Анно Люнде,

Я теж тебе кохаю. І залюбки буду твоїм хлопцем. Ми можемо класти свої листи на тому місці, де Кнут розповідав про Гельгу-Розбійницю. Під каменем. Гадаси, він правду казав? Не знаю, чи можна всьому вірити. Чи довгими мають бути листи? Чекаю на відповідь!

Щиро, Йорген Рюге.

Анна сіла просто на асфальт і ще раз перечитала послання. Потім перейшла подвір'я, лягла долілиць на сходи й знову перечитала. Поклала голову на цидулку. Довго так лежала, бо сходи нагрілися за день, на них приємно було лежати.

Анна подалася до комори під дашком, але згадала, що забула торбинку на сходах, вернулася, перечитала листа.

Перш ніж сісти на велосипед і поїхати зі шкільного подвір'я, ще раз прочитала листа. Вона дуже кохала Йоргена Рюге!

Анна поїхала на головний майдан села з книгарнею, поштою, банком та парфумерною крамницею. У книгарні купила клей, щоб вклеїти Йорґенового листа в потаємний щоденник. Клей коштував чотирнадцять крон і дев'яносто п'ять ере, але вона конче мусила його придбати. На подарунок Еллен вона купила жовту гумку-стирачку з запахом цитрини. Хотіла жовту стрічку, то матиме жовту... гумку.

Доки клеїла лист у щоденник, настала п'ята година. Треба було поквапитися, щоб не спізнитися на вечірку.

— Привіт! — зустріла її на порозі Еллен.

— Вітаю з днем народження, — сказала Анна й простягнула подарунок.

Еллен відразу розкрила пакуночок.

— Гумка... — розчаровано промовила вона.

— Решта гостей вже прийшла?

— Так, ти остання...

— Он як!

Анна пройшла за Еллен до вітальні. Ошатно вбрані гості сиділи на канапі. Туне, Беата й двоюрідна сестра Еллен — Тереза. Вони були чепурніші на вигляд, ніж Анна, чистіші, яскравіші, новіші, і мали більше рюшів на сукенках.

Зате Анна отримала любовного листа!

— Навіщо тобі торбинка за столом?

Анна прихопила торбинку зі собою, не хотіла залишати її в коридорі — там лежав потаємний щоденник! Не можна спускати з неї ока!

— Бо я так хочу!

— Але це мій дім! — вперлася Еллен.

Тієї миті до вітальні ввійшла мама Еллен і сказала, що ковбаски вже готові. Гостей мали частувати ковбасками з картопляними млинцями, кетчупом та гірчицею.

Еллен накрила стіл гарною скатертиною з серветками, викладеними у формі лебедів. Біля кожної тарілки лежали кольорові картки з іменами запрошених. Аннина картка була коричневого кольору. Коли всі вмостилися за столом, прийшов тато Еллен і поцікавився, що подарували доньці її друзі.

— Тереза подарувала довгі, ясно-жовті кокарди, — сказала Еллен. — Беата — книжку «Рослинний світ у барвах», Туне — рожевий поштовий папір з серденьками й рожеві конверти.

— Як гарно! — похвалив тато. — Тепер зможеш писати листи кохання...

Тато засміявся. Туне й Еллен теж засміялися. Дуже голосно...

А коли пересміялися, Еллен додала:

— Анна подарувала гумку-стирачку!

Усі взялися до ковбасок.

— Ням-ням, які смачні ковбаски, Еллен, — похвалила Туне.

— Дуже добрі, — підтримала її Тереза.

— Ага, добрі, — озвалася Беата.

Анна нічого не сказала. Вона думала про Йоргена. Вона думала лиш про те, що вони з Йорґеном відтепер закохана пара. Вона дуже хотіла поділитися цим з Беатою, бо новина була такою неймовірною, що їй годі було носити в собі.

— *Rip-rip*, — прошепотіла Анна до подружки.

Беата кивнула. Зрозуміла, про що йдеться — їм треба поговорити.

З'ївши по дві ковбаски, гості наминали вже не так жадібно.

— Бідолашний Кнут, — сказала Туне. — Так, бідолашний... Уявляєте, батько обстриг його майже наголо!

— Бідолаха! — підтримала подругу Еллен. — Добре, що мій тато мене не стриже. Я ходжу в перукарню!

— Я — теж, — підхопила Туне.

— І я, — додала Тереза.

— Але я не стрижуся, — сказала Еллен. — Довге волосся — це дуже гарно.

— Так, найгарніше в світі, — озвалася Туне. — Я теж відрощую своє волосся.

Анна мовчала. Думала.

— Які гарні кокарди ти сьогодні заплела, Анно, — пустила шпильку Еллен. — Саме на одну косичку.

Анна не відповіла. Вона думала про четвертий пункт у таємному щоденнику.

— Що ти носиш у своїй торбинці? — запитала Еллен, схилившись під стіл. — Гадаєш, я її не бачу під стільцем?

— Це — таємниця.

— Овва! Не забувай, що ти в моєму домі!

— То й що! — відрубала Анна, міцно стискаючи торбинку.

— А я відберу її в тебе! Подивлюся, що там!

— Лишень спробуй! — мовила Анна, грізно глянувши на Еллен, і ще раз повторила: — Лишень спробуй!

Анна була найсильнішою у класі, сильнішою за Еллен. І бігала швидше. Еллен ніколи не бігала на уроках фізкультури, відсиджувалася у туалеті й причісувалася перед дзеркалом.

— Нас тут більше!

— Лишень спробуйте!

Анна не боялася. Вона не раз давала відкоша хлопчикам, навіть побила якимось Рікарда з п'ятого класу. До того ж знала — Беата на її боці.

Еллен гупнула руками об стіл і підвелася. Хотіла ще щось сказати, але тієї миті до вітальні ввійшла її мама.

— А тепер заспіваємо вітальну пісеньку для Еллен, — запропонувала вона.

— Гаразд, заспіваймо, — Еллен тріпнула «кінським хвостом».

Її волосся було пов'язане довгою рожевою кокардою, яка пасувала до рожевої сукенки з пишними шлярками. Навіть черевички були рожевого кольору.

— *Щасливих уродин і радості навколо...* — заспівали діти.

Туне й Тереза співали на повен голос, Беата — тихенько, Анна ж ледь ворухнула губами.

— Чого ж так мляво! Співаймо усі разом! — дорікнула мама Еллен й почала спочатку: — *Щасливих уродин і радості навколо бажаємо тобі, наша дорога Еллен!*

Потім мама принесла святковий торт. Еллен одним подмухом погасила всі свічки на торті й забажала три бажання:

— Хочу, як виросту, стати моделлю, хочу проколоти вуха, а ще хочу...

Решту вона прошепотіла на вухо Туне.

Гості ласували тортом, еклерами з заварним кремом і шоколадними кексами. Їли так багато, що розмова не клеїлася, тільки й встигали запивати лимонадом. Об'їлися по самі вуха, а на столі ще залишалось чимало смаколиків.

— Дякую, було дуже смачно, — сказала Туне, тримаючись руками за живіт.

— Дякую, — сказала Тереза.

— Дякуємо, — сказали Анна й Беата.

— Дуже-дуже-дуже дякую!!! — сказала Еллен, вийняла рожевий поштовий папір і заходилася щось писати.

— А тепер можете погратися! — запропонувала мама Еллен, побачивши, що вже ніхто не їсть — усі мовчки сиділи за столом.

Гості пересіли на канапу. Тоді Анна пошепки розповіла Беаті про листа від Йоргена, про те, що вони стали закоханою парою.

— Ой! — радісно спалахнули очі Беати. — Ми обоє маємо коханих!

— Класно, правда?

— Класно! — відповіла Беата.

— Це його я маю у торбинці, — шепотіла Анна. — Любовного листа...

— О, тоді все ясно! — кивнула Беата й пообіцяла завжди бути Анні вірною подругою, завжди...

Підійшла Еллен. Вона вже закінчила писати щось на рожевому папері й мала дуже загадковий вигляд. Гості непорушно сиділи на канапі, не знаючи, чим би то зайнятися.

— Є ж купа різних забав, — заохочувала дітей мама Еллен. — Ось коли я була маленькою, у що ми лиш не бавилися...

Коли мама пішла, гості навіть не ворухнулися.

— Та що ж це таке! — вигукнула мама, повертаючись до вітальні. — Я завжди казала, що нинішні діти надто вайлуваті. Подавай їм якісь іграшки й цяцьки. От як я була маленькою, ми самі собі забави вигадували!

— Може, підемо в сад? — запропонувала Беата.

— Ходімо! — радісно підхопили всі. То була гарна ідея...

Діти вийшли в садок. Анна не розлучалася зі своєю торбинкою.

— Що маєш у торбі? — знову причепилася Еллен. — Гадаєш собі ціну набити отими таємницями в торбинці?

— Еге ж, що там у торбі? — підтримала подругу Туне.

Вона підскочила до Анни й спробувала вихопити торбинку їй з рук.

— Ага! Ага, що там? — прискіпувалася Еллен.

Вона підійшла ззаду й вчепилася за ремінець.

— Тільки-но спробуйте, — пригрозила Анна, шарпнула торбинку до себе й притиснула обома руками до грудей.

Нараз почулося лопотіння велосипедних коліс. Ближче, ближче... То їхали хлопці. Вони повірізали з картонок з-під молока лопаті, прикріпили їх білизняними прищіпками до надкрильників передніх коліс так, що під час руху лопаті заходили між спицями і страшенно голосно лопотіли.

Побачивши в садку дівчат, хлопці пригальмували. Тепер лопаті залопотіли повільніше: *плп... плп... плііііп...* Хлопці зупинилися. Перед самими воротами садиби Еллен. Без сумніву, вони знали, що Еллен збиралася святкувати день народження.

— Привіт! — гукнули хлопчаки — Даг, Кнут, Ейнар і Йорген.

Анні на мить стало гаряче, коли вона побачила Йоргена, потім холодно й знову гаряче.

— Ми напекли картоплі, — сказали хлопці. — У багатті на пустирі.

Вони пообрізали свої штани й зробили з них такі собі шорти-бермуди з френзелями. Непомильна ознака весни!

— Хочете шоколадних кексів? — запитала Еллен, дивлячись на Йоргена.

— Хочемо! Дуже навіть хочемо! — загукали хлопчики.

Вони покинули велосипеди за парканом і рушили в сад.

— Вітаємо з днем народження!

— Велике спасибі! — усміхнулася Еллен. — То нічого, що ви без подарунків...

Еллен побігла в дім, решта чекали на неї, мовчки потупившись у землю. Ейнар уникав дивитися на Беату, хоч вони й були закоханою

парою. Зате Йорген не зводив очей з Анни. Вона стояла віддалік, під сливкою, міцно притискаючи до себе торбинку.

Еллен вийшла на ганок з тацею шоколадних кексів.

— Кому кекси!!! Кому кекси!

— Нам! Нам! Нам! — загукали навперебій хлопчаки.

Вони кинулися до сходів, але раптом зупинилися на нижній сходинці, вражено дивлячись на Еллен, яка підняла тацю з кексами високо над собою, не даючи їм пригоститися.

— Не так швидко, — сказала Еллен. — Спершу маєте мені допомогти!

— Чим?

— Відібрати в Анни торбинку й подивитися, що вона там ховає...

Даг і Кнут, не довго думаючи — *гон!* — підскочили до Анни. Спершу вона нічого не зрозуміла, бо стояла під сливкою, доволі далеко від сходів і не все чула. Коли хлопці підбігли, Анна спробувала втекти, але, забувши, що позаду дерево, налетіла на стовбур. Вона впала навznak, хлопці накинулися на неї зверху, однак Анна зуміла відкотитися й накрити собою свій скарб. Хлопчаки навалилися удвох, намагаючись витягнути з-під живота торбинку. Еллен відклала набік тацю з шоколадними кексами й теж побігла битися, тягнула Анну за волосся і гукала до Туне з Терезою:

— Допомагайте! Допоможіть її скрутити!

Еллен захала руку під Аннин живіт і потягнула за ремінець, Туне й Тереза тягнули торбинку з іншого боку, Даг і Кнут силкувалися перевернути дівчинку на спину. Але Анна міцно-міцно тримала торбинку.

Туне лоскотала Анну за ступні, бо черевички злетіли з ніг, Еллен тягала її за волосся, аж косички розплелися. Тереза смикала за поділ сукенки.

Анні палали вуха. *Падлюка!* — кричала вона, але подумки, бо сльози заважали говорити. Анна плакала. Вона лежала ниць, тож ніхто цього не помітив.

— Я схопив, я схопив! — загукав Кнут.

Він щосили тягнув за один ремінець. Анна ледве втримувала торбинку. Туне й Еллен кинулися на підмогу Кнутові. Даг і Тереза щипали й лоскотали Анну, сподіваючись, що та розтисне пальці.

Беата не наважувалась дивитися на побоїще, заплющила очі й затулила вуха долонями.

— Ми перемагаємо! Ми перемагаємо! — вигукувала Еллен.

Проте Анна тримала торбинку міцно-міцно-міцно — вона ж була найсильніша в класі! Завжди хлопців товкла, навіть Рікарда з п'ятого! А тепер почувалася ще сильнішою, сили додавала злість. Злість і страх, і відчуття кривди, якої ще ніколи не зазнавала. Анна гірко плакала, але ніхто того не бачив і чув. Діти навколо горланили так, що заглушували всі звуки.

— Торба в нас! Торба вже в нас!

Ще трохи, і вони справді видерли б торбинку з Анниних рук.

Раптом наперед вийшов Йорген і голосно крикнув, перекричав галас:

— П'ятеро проти одного — це нечесно!

Туне, Еллен, Даг, Кнут і Тереза вражено глянули на нього. Йорген підійшов ближче і вже тихіше повторив:

— П'ятеро проти одного — це нечесно!

— Так, нечесно, — теж вийшла наперед Беата.

— Нечесно, — став поряд з Беатою Ейнар, бо ж вона була його дівчиною.

Кнут відпустив торбинку, Даг, Туне й Тереза — також. Анна звелася на коліна.

— Але це — *мій* садок! — вперлася на своєму Еллен. Вона не відпускала ремінець, навпаки, ще більше за нього тягнула.

І тоді Анна щосили вдарила Еллен торбинкою — точним, гострим ударом. Це сталося мимоволі, вона й подумати не встигла, що робить.

— Ой! — заволала Еллен. — Вона мене вдарила! Вона мене вдарила! Просто в серце! — і побігла до будинку: — Мамо! Тату! Анна Люнде вдарила мене! Прямісінько в серце!

Діти стояли купкою під деревом і дивилися їй услід.

— Ми ж тільки хотіли шоколадних кексів, — виправдовувався Даг.

Беата підійшла до Анни й заспокійливо погладила її по щоці. Так завжди робила бабуса, коли Беата плакала, і тоді вона заспокоювалася. Беатина долоня була дуже тепла.

— Хочеш, я заплету тобі косички?

Анна заперечно похитала головою.

Беата обтрусилася її сукенку, яка вибруднилася і намокла. Колготи на колінах зяяли великими дірками. Ніхто їй не сказав би, що вони були білими. Беата повиймала Анні з волосся траву й торішні листочки, принесла черевички, обтерла їх від мокрої землі й поставила рядочком перед подругою. Беата присіла біля неї навпочіпки, бо ж обидві належали до одного табору.

Хлопці засоромлено стояли віддалік. Мовчки.

З будинку вийшла Еллен з мамою. Еллен трималася за серце й накульгувала на одну ногу.

— Анно Люнде, — суворо сказала мама. — Як ти смієш битися?

— Анна завжди б'ється, — скиглила Еллен. — Вона небезпечна!

— Моя маленька дівчинко, — мама Еллен погладила доньку по голові й по плечі. — Еге ж, не так ми собі уявляли твоє свято...

Еллен захлипала ще розпачливіше, плечі їй здригалися від плачу: *хлип-хлип-хлип...*

— Коли я була малою, — знову заговорила мама Еллен, — дівчатка не билися, а поводитися чемно...

— *Хлип!* — схлипнула Еллен.

— Бідолашко моя, — втішала доньку мама. А тоді суворо глянула на Анну: — Поглянь, на кого ти схожа! Сукенку вже не врятувати!

Анна кивнула. Сукенка справді безповоротно запропашена.

Мама Еллен грізним поглядом обвела по черзі всіх дітей.

— А тепер гарненько помиріться і чемно бавтеся...

Діти слухняно кивнули. Мама взяла зі сходів тачку і пригостила хлопців кексами.

— Спасибі! Дякуємо! — подякували вони.

— На здоров'я! — відповіла Еллен.

Доки хлопці доїдали шоколадні кекси, Анна заспокоїлася, образа ніби минулася. Еллен захотілося затіяти гру в пляшечку. Решта гостей радо її підтримали. Еллен принесла пляшку, яка начеб не б'ється, сказала, що пляшка з Югославії. Діти посідали колом на землі, під сливкою, де їх ніхто не міг побачити з вікон будинку.

— Але не галасуйте, — застерегла Еллен. — Мама не любить цієї гри. У пляшечку ніхто не грався, коли вона була маленькою...

Еллен крутнула першою. Пляшка довго оберталася і, зрештою, показала горловиною на Кнута. Йому належало обирати: *правда* або *дія*. Якщо вибере правду, доведеться чесно відповісти на запитання

Еллен. Жахливо! Якщо ж обере *дію*, виконає будь-яке прохання Еллен, навіть найбезглуздіше. Оце найжахливіше!

— Правда! — сказав Кнут.

Усі вичікувально подивилися на Еллен.

— Кого ти кохаєш? — запитала вона.

Усі поглянули на Кнута. Тато обстриг його майже наголо, бідолашного. Кнут підніс югославську пляшку до ока, зазирнув усередину, ніби сподівався щось побачити на дні.

Анна знала, що він закоханий в Еллен.

— Тебе, — нарешті промовив Кнут, дивлячись на Еллен.

— Он як! — усміхнулася вона, провела рукою по рюшах на сукенці, ніби хотіла їх пригладити. Тих рюшів мала аж чотири, найбільше з-поміж усіх дівчаток.

Настала черга Кнута крутити пляшку. Він крутнув, що мав сили. Пляшка швидко-швидко оберталася-оберталася-оберталася, потім повільніше і нарешті зупинилася, покачуючи горлечком на Ейнара.

— Правда, — сказав Ейнар.

— Кого кохаєш?

— Беату, — стиха пробурмотів Ейнар.

— Беату? — вражено перепитала Туне.

Вона саме написала любовного листа Ейнарові, але ще не встигла передати йому.

— Так, я кохаю Беату, — підтвердив Ейнар.

Низько схиливши голову, він м'яв у руках тороки своїх шортів, але всі помітили гарячий рум'янець на його обличчі. Щоки палали майже так само, як руда чуприна. Беата побіліла. Стала білою, наче її сукенка, — Беата була вбрана в білу сукню.

— Вони чудово пасують одне одному, — підтримала подругу Анна. — Обоє мають руде волосся.

— 1 нітрохи не пасують! — сердито заперечила Туне. — Тоді й діти будуть рудими...

Тепер Ейнар обертав пляшку. Він так її крутнув, що вона поволі, але неухильно зближалася горлечком до Анни. Анна ледь не вмліла.

— Дія! — випалила вона, і всі роти повідкривали з переляку.

Анна ніяк не могла погодитися на *правду*. Ейнар міг запитати, яку таємницю вона ховає у торбинці.

Усі не зводили очей з Ейнара. Той довго думав. У садку залягла тривожна тиша. Анна потерпала від страху, що Ейнар загадає щось підступне.

— Поцілуй Йоргена!

Ваааууу — прошелестіло садом. Навіть сливка заскрипіла.

— Мені б ніколи не дозволили, — пошепки промовила Беата.

— А їй доведеться поцілувати, — зловтішно наголосив Ейнар.

Він не здогадувався, що це Аннине заповітне бажання.

Можливо, вона почувалась би незручно, якби все відбувалося у білий день, але надворі вже давно смеркло, а в сутінках усе інакше. У садку споночило, під сливкою залягли темні тіні. Діти примружено придивлялися до Анни — їм було та-а-ак цікаво! Лише Еллен дивилася заздрісно й не могла приховати злість.

— Цілуй! — під'юджував Анну Кнут.

— Гаразд... — Анна глянула на Йоргена. Той нітрохи не хвилювався.

— Та вже цілуй!

Анна підвелася, віддала свою торбинку Беаті, подивилася в очі Йоргенові.

— Як цілуватися? Сидячи чи стоячи?

— Сидячи, — відповів Ейнар, посуваючись убік, щоб звільнити їй місце.

Анна вклякнула. Крізь діряві колготи холодила вогка земля, але їй було байдуже.

— Цілуй! — звеліли в один голос Ейнар та Кнут.

— Добре, цілую!

Анна зазирнула Йоргенові в самісінькі очі. Вони були такі гарні, ніжні й усміхнені. Анна зажмурилася, подумки полічила — *раз-два-три* — нахилилася до хлопчика, десь туди, де мали б бути його губи, й поцілувала.

Кров гарячою хвилею захлиснула все її єство. Йоргенові губи були м'якими на дотик. Але все сталося так швидко. Мить... і вже по поцілунку...

— Закоротко! — вигукнув Кнут. — Довше треба цілуватися!

— Ні! Не треба довше... — втрутилася Еллен.

— Поцілунок має тривати не менше десяти секунд, — підтримав Кнута Ейнар. — Засікаємо час...

— Ну ж бо, цілуйтеся ще раз! — звелів Кнут.

— Це шахрайство! — обурилася Еллен.

— Ні, не шахрайство, — заперечив Ейнар. — Я крутив пляшку, маю право розпоряджатися!

— На старт! Увага! Цілуй! — скомандував Даг. Тільки він мав годинника з секундоміром.

Анна знову заплющила очі й нахилилася до Йоргенових губ. Вони були теплі й пахли справжнім хлопцем. Тепер це потривало довше. То було дивне відчуття. Вона ж ніколи досі не цілувалася. І вже ніколи-ніколи не захоче цілувати когось іншого. Лише Йоргена!

Раптом щось просвистіло повз Аннине вухо — *ш-шух!* — вдарило по коліні й впало поряд у траву. Коліно заболіло, і дівчинка розплющила очі. Шкіра почервоніла, з ранки проступила краплина крові. Неподалік лежала непробивна югославська пляшка. Розбилася на друзки...

— У нашому саду заборонено цілуватися! — крикнула Еллен.

Це вона пожбурила пляшкою просто в Анну. Не стерпіла, що Анна з Йоргеном цілувалися.

— Еллен геть здуріла! — вигукнула Беата. — Дурепа!

Анна мовчала. Їй усе ще паморочилося в голові від поцілунку, думки зовсім затуманилися.

Еллен ридала над розбитою пляшкою.

— У-у-у!!! Непробивна пляшка з Югославії розбилася! То все Анна винна! Така гарна пляшка! Мамо-о-о!

На поріг вийшла мама Еллен і поцікавилася, що знову сталося.

— Моя пляшка-а-а! — завивала Еллен, показуючи на купу скелець у траві.

— Але навіщо ти винесла її з хати, скажи на милість? — запитала мама.

— Бо... — хлипала Еллен. — Бо... *хлип-хлип-хлип...*

— Ми не грали в *пляшечку*, — почав було виправдовуватися Даг.

— Гм, — хмикнула мама, обвела дітей поглядом, поправила рукою зачіску. — Гадаю, вам уже час додому. Усім! Попрощайся з гостями, Еллен, і негайно повертайся до хати!

З тими словами мама Еллен зайшла до будинку.

Дітвора припинило дивилася їй услід.

Стемніло, настала ніч — час додому...

Хлопці змерзли, бо ж приїхали в самих лише шортах-бермудах. Дівчатка, хоч і в колготах, теж мерзли. У Анни — колготи подерті, коліно розбите до крові. Таки час додому...

Анна взяла торбинку й рушила до воріт. За нею — решта. Повідмикали велосипеди, вивели по черзі на дорогу. Еллен замкнула за гостями ворота й помахала рукою:

— Бувайте! Дякую за товариство!

Кнут нараз зупинився, глянув на Еллен.

— Можна тебе поцілувати? Лише один-єдиний раз?

Усі глянули на Еллен. Вона стояла у воротях, погойдуючи туди й сюди ногою.

— Ні!

— Це тому, що тато мене постриг?

— Ні, не тому. Просто я вже отримала любовного листа від іншого.

Еллен пильно глянула на Йоргена й довго не зводила з нього погляду. А тоді обернулася і почимчикувала стежкою до будинку. *Цок-цак*, цокали рожеві черевички, розвівався поділ рожевої сукенки, гойдався у такт ході «кінський хвіст», перев'язаний кокардою.

— Бувай! Бувай! — долинуло їй навздогін від воріт.

Усі роз'їхалися. Туне поїхала першою — нікому не було з нею по дорозі. Решта подалися гуртом. Колеса хлопчачих роверів лопотіли картонними закрилками.

— Та-ак, — озвався Даг. — Ото вже вечірка...

— Еге ж, — підтримали решта.

На перехресті друзі спинилися. Додому не хотілося, кортіло ще побалакати. Однак всі мовчали, бо не знали, що казати.

— Мені час додому, — мовила Беата. — Мені не дозволяють залишатися надворі після вечірки.

— Мені теж уже час, — сказав Ейнар. — Можна тебе провести?

— Можна, мабуть...

І вони покотилися униз вулицею. Ейнар — до червоного будинку, Беата — до жовтого. Обидва будинки стояли поряд, обгороджені червоним і жовтим парканом.

Даг з Кнутом зачекали, доки Беата й Ейнар зникли за порогом. Хоч їм теж було в той бік. Хлопчики розуміли, що закоханим хочеться побути удвох.

— Це правда, що вони хлопець і дівчина?

— Так, — відповіла Анна. — Вони обмінюються любовними листами.

— І багато таких закоханих?

— Трохи є, — озвався Йорген, і всі глянули на нього. — Ми...

Він мав, очевидно, на увазі Анну, бо інших дівчат серед гурту не було. Анна зашарілася. Вона уникала дивитися на Дага й Кнута, не зводила погляду з дірки на колготах й закривавленого коліна.

Він відверто зізнався, що вони хлопець і дівчина, Анна і Йорген.

— Але ж ти писав любовного листа до Еллен, — здивувався Кнут.

— Ні, — заперечив Йорген.

— Еллен таке сказала. Казала, що отримала від тебе листа...

— Тоді вона бреше! Просто бреше...

Анна мовчала. Вона ж бо знала, як усе було насправді. Фальшивий любовний лист. Ніхто не сміє про це довідатися. Ніхто, ніхто! А надто Йорген! Бо тоді біди не минути...

— Це треба з'ясувати, — сказав Кнут і так зиркнув на Анну, що вона аж стерпла. — Якщо це неправда, тоді я зможу написати їй зізнання у коханні.

— Тільки я тепер залишуся без пари, — зітхнув Даг. — Тільки я...

— Можеш взяти Туне, — запропонував Кнут.

— Треба подумати...

Настав час розходитися, бо тато Кнута вже вийшов на веранду.

Кнут увійшов до білого будинку, а Даг — до блакитного. Вони залишилися самі на перехресті. Лише Анна та Йорген. Закохана пара.

— Їм хочеться мати дівчину, а кого саме — байдуже, — озвався Йорген.

— Еге ж, — відповіла Анна.

Вона теж про це думала. А ще вона думала: якщо не Йорген, то ніхто. Бо кохала його.

— Провести тебе до Розбійницького саду? — запропонувала Анна.

— Як хочеш...

І вони поїхали. Анна Люнде — попереду, Йорген Рюге — за нею. Подзенькували ключі Йоргена — *дзень-дзень*, гупала до колеса Аннина торбинка — *гуп-гуп*... Лопотіли закрilки на колесах Йоргенового велосипеда.

Біля воріт Розбійницького саду вони зізли з роверів, Анна поклала торбинку на багажник.

— Провести тебе додому?

— Як хочеш...

Вони проминули ворота, рушили вгору стежкою. Анна — попереду, Йорген — за нею. У великому саду було сутінно й холодно.

— То правду кажуть про Гельгу-Розбійницю? Ніби вона блукає тут примарою? — запитав Йорген.

— Гадаю, правду.

— Звідки знаєш?

Анна не знала, звідки.

— Просто всі так кажуть.

Вони простували вглиб саду, поміж високими деревами, геть від освітленого будинку.

— А якщо це неправда? Якщо балачки про того вбивцю-Розбійника вигадки? — допитувався Йорген.

Від тих слів обоє нараз зупинилися, пригнулися й крадькома роззирнулися на всі боки. Далі пішли вже поряд, аж опинилися біля велетенського каменя поміж трьох височенних дерев.

— Посидимо трішки? — прошепотів Йорген.

— Посидимо... — тихенько погодилася Анна, бо коли навколо темрява, ліпше розмовляти пошепки.

Вони вмостилися на холодному валуні. Було вже пізно, доводилося добряче мружитися, щоб бачити одне одного. Але додому не хотілося — вони були самі в Розбійницькому саду, Йорген і Анна, лише удвох, сиділи тісненько на каменюці.

У кронах дерев шелестів вітер, похрускували кущі, шурхотіла трава. Пахло інакше, ніж удень. І світ навколо бачився інакшим, грізнішим. Здавалося, ніби повсюди хтось ховається і, зачаївшись по темних закутках саду, підглядає за ними й прислухається до їхньої розмови — ось зараз, цієї миті!

— Уле бачив убивцю...

— Цить! — шепнув Йорген і різко обернувся.

— Що там? — похолола Анна.

— Щось почулося...

— Що? — Анна роззиралася на всі боки, вглядалася у темряву. — Що почулося?

— Мені здалося, ніби тут хтось є.

— Справді?

Обоє прикинули. Прислухалися. А чулося хіба шарудіння гілля, листочків та вітру. Анна чула, як гупає її серце.

— Знаєш, — прошепотів Йорген, — я не вірю, що Гельгу-Розбійницю вбив однорукий бандит. Важко вбити людину, маючи лише одну руку...

Про таке Анна не подумала.

— Навіщо комусь убивати Гельгу? — запитав Йорген.

— Може, її хотіли позбутися ті, кому вона обтинала коси?

— Втратити косу — це ж не смертельно! Як на мене, Гельга робила не те, що погано, а те, що вважала справедливим.

— Бо кохала сина священика й не могла вчинити інакше?

— Еге ж...

— Ніхто не знає, що насправді сталося... Бо ж події відбувалися у Франції.

— Може, вона й досі жива, — мовив Йорген.

— Хтозна, — Анна теж про таке думала. — Може, вже й бабусею стала якійсь французькій дитині...

— А якщо вона не померла, то не може блукати примарою у нашому саду.

— Твоя правда, — зраділа Анна. — Вона класна! Мені подобається Гельга-Розбійниця.

— Мені — теж!

Довелось таки розходитися по домівках. Йорген провів Анну до воріт.

— Тепер твоя черга писати любовного листа, — сказав він.

— Так, — кивнула Анна. Вона збиралася написати його, щойно прийде додому.

Вони ще трохи постояли мовчки, перш ніж попрощатися.

— Не боїшся сама повертатися? — запитав Йорген.

— Хіба трішки, — зізналася Анна. — Якщо Гельга-Розбійниця не загинула й не блукає примарою, то я вже не віритиму в страшного розбійника.

— Я постою біля воріт, — запропонував Йорген. — Брязкатиму ключами, щоб ти знала, що я тут, і не боялася...

— Добре, — сказала Анна, сіла на велосипед і подалася додому.

Вона переїхала ковзанку, спустилася донизу пустирем, проминула дуб, сусідські обійстя і дісталася свого зеленого будинку. Усю дорогу її супроводжувало брязкання ключів — *дзень-дзень* — і стихло лиш тоді, як вона зачинила за собою двері.

— Анно! Де ти була?! Ми вже хвилюватися почали! — мама з татом стояли в коридорі, суворо міряючи її поглядом з голови до п'ят. — Поглянь, на кого ти схожа!

Анна мала б винувато потупити очі, але не змогла — радість переповнювала її.

— Ти ще мені посмійся! — розсердився тато, підвищуючи голос. — Ми знаємо, що вечірка вже давно закінчилася. Нам мама Еллен сказала. Вона розповіла, що ви побилися, і ти, Анно, вдарила Еллен у саме серце!

Куди й поділася радість.

— Де ти була? — запитала мама.

— Проводжала новачка з нашого класу додому.

— Якого новачка?

— Йоргена Рюге. Йому було моторошно повертатися самому, бо він мешкає в Розбійницькому саду. Потім ми ще трохи побалакали...

— Навіть чути про таке не бажаю! — сказала мама.

— Ми навіть чути про таке не бажаємо, Анно! — сказав тато.

— Надворі вже надто пізно, щоб тинятися бозна-де самотою, — ніяк не заспокоювалася мама.

— Я була не сама, а з Йоргеном.

— Але без дорослих! — заперечила мама.

— А це небезпечно! — додав тато.

Тато з мамою майже кричали, і їхні голоси відлунювали Анні в животі.

— Я не вірю в розбійника, — оборонялася Анна.

— У якого розбійника? — злякалася мама.

— Розбійника? — перепитав тато.

— Уле бачив розбійника в Розбійницькому саду...

— Уле! — гукнула мама.

— Уле! — услід за мамою гукнув тато.

— Га? — відізався Уле. Він вечеряв на кухні.

— З цим треба негайно закінчувати, — зітхнула мама.

— Навіщо ти залякуєш менших від себе? — суворо запитав тато.

— Ти вже надто дорослий для таких дурниць, — дорікнула мама.

— Час уже братися за голову, — підтримав її тато. Батьки дуже гнівалися. Мама з татом стояли у дверях кухні й гнівно дивилися на Уле, який сидів за столом у своїх жовто-зелено-смугастих штанах. Може, вони забули про Анну в коридорі?

Анна тихцем прокралася до своєї кімнати й зачинила за собою двері. Вона зняла з себе брудний одяг і пірнула під ковдру з таємним щоденником. Не мала бажання ні помитися, ані почистити зуби, хоч наступного дня мала йти до стоматолога. Їй хотілося лише одного: невилазно сидіти в своїй кімнаті, сховавшись під ковдрою.

Знизу долинали сердиті голоси, їм було на що сердитися...

— Ти домашні завдання, до речі, зробив? — гриміла мама.

— Мені здається, ти ніколи не готуєшся до уроків, — вторував їй тато.

Анна розгорнула щоденник. І почала писати любовного листа.

Любий Йоргене!

Я кохаю тебе. Так радісно бути закоханою парою. Я вважаю, що закохані думають часто однаково. Уле розповів мені про розбійника-вбивцю, щоб нас налякати. Не вірю, що розбійник існує насправді. Треба з'ясувати правду про Гельгу-Розбійницю. А якщо церковне срібло сховане під каменем у садку, уявляєш? Посидимо там і завтра? Чому твоя сестричка називається Павлова? Сподіваюся відповіді якнайскоріше!

Щиро, Анна.

Анна видерла списаний аркуш зі щоденника й поклала цидулку в ранець. Там він лежатиме наготові до завтра.

Мама й тато вже більше не гнівалися. Вони чемненько постукали в двері її кімнати.

— Можна побажати тобі на добраніч?

— Можна...

Мама з татом відчинили двері й увійшли.

— Ми ще не пересердилися на тебе за те, що так пізно повернулася додому, — сказав тато.

— Ти дивно поводишся останнім часом, — докірливо мовила мама. — Я ніяк не збагну, в чому справа? Ми ж із татом не змінилися?

— Ні...

— Як було на вечірці? — запитав тато. Він дуже не любив, щоб його родина лягала спати розсвареною.

— Чудово...

— Скоро й мій день народження... пам'ятаєш?

— Звісно! — Анна шила для тата подарунок — фартушок, щоб той мав у чому грилювати м'ясо.

Тато з мамою заспівали їй колискову, дали цьомчики на добраніч і пішли спати.

Анна чула, що Уле вже ліг. Він розстелив ліжко, відчинив вікно й вимкнув світло. Цікаво, уже спить чи ще ні?

До Анни сон ніяк не йшов. Вона думала про Гельгу-Розбійницю, про Павлову, про бандита-вбивцю. Чи Уле справді бачив його? Треба конче це в нього вивідати!

Анна вислизнула в коридор і обережно відчинила двері до кімнати брата.

— Уле? — тихо покликала вона.

— Що хочеш? — сердито буркнув Уле з темряви.

— Увімкни світло! Хочу тебе про щось запитати...

— То питай так, дурна гуско!

Анна стерпла. Уле злився на неї, а коли він гнівався, то ставав непередбачуваним — міг утнути все, що завгодно. Ану ж влаштує гармидер у її кімнаті або обмовить на весь світ чи порозмальовує прибацаними дамочками книжки. Або...

З Уле приємніше було мати справу, коли він не сердився. Тоді брат міг розповісти багато нового й незнамого, такого, чого навчився у школі.

— Ти насправду бачив розбійника?

— Дещо я таки бачив! Та звідки мені знати, чи то був розбійник!

— Але ж ти казав...

— Гм...

Уле відвернув голову до стіни. Анна стояла на порозі. Їй теж не хотілося лягати спати посвареною.

— Чого ти такий злий, Уле?

— По-перше, — рявкнув брат, підводячись, — я не злий! А по-друге, ти справжнісінька... *гумміамбра!*

— Гумміамбра?

— Це французькою!

Уле нараз дуже запишався собою. Він значно більше знає за свою сестричку, онде французьку в школі вивчає...

— Яке гарне слово! Ти такий розумний, Уле! Знаєш набагато більше за мене, — схитрувала Анна.

— Ну, так, — трохи зніяковів Уле. Він уже не сердився.

— Уле?

— Га?

— А ти все знаєш по-французькому?

— Майже.

— А як сказати, коли когось кохаєш?

— Кохаєш?

— Угу...

— Жьотемм.

— Що?

— Я тебе кохаю — жьотемм.

— Жьотемм?

— Саме так! А навіщо тобі це знати?

— Ми з Йоргеном — закохана пара.

— З Рюге???

— Так! Ми цілувалися. Я його кохаю.

— Малявки не можуть закохуватися!

— Я *можу*! Усередині в мені все так тремтить, як у тій пісні, яку ми слухали на уроці музики. Щира правда!

— Як тремтить?

— Отак десь глибоко. У крові...

— У крові?

— Так. Кров холоне, наче від страху, і стає гарячою, немов від радості. Тільки водночас...

— Ну, таке точно буває лише з дівчатами! Хлопці — не дівчата, принаймні у сьомому класі!

— Але Йорген відчуває те саме!

— Він теж тремтить?

— Так, глибоко всередині... І думаємо ми однаково.

— Он як!

Уле вже не сердився, але ніяк не міг збагнути, що воно таке — закоханість. Він був зовсім не такий, як Йорген.

Анна повернулася до своєї кімнати й шмигнула під ковдру зі своїм щоденником.

«Жьотемм», — написала вона. «Жьотемм я тебе кохаю».

Знайшла в щоденнику приспів до пісні, яку вони слухали на уроці музики, і подумки перечитувала. Перегорнула нову сторінку. Намалювала на чистому аркуші Йоргена, його очі й веснянки. Потім намалювала себе, без косичок, з короткою зачіскою. Намалювала, як вони цілуються.

А тоді згорнула зшиток і вимкнула світло. Час засинати, бо завтра рано вставати. Ще треба встигнути зробити домашні завдання перед візитом до зубного лікаря, до початку шкільних занять.

Анна притулила долоню до губ і поцілувала. Уявила, що то Йорген. — Жьотемм, — прошепотіла тільки йому. — Жьотемм...

Чи цими словами промовляла Гельга-Розбійниця до священицького сина у Франції?

Анна знову потягнулася до нічника, взяла до рук щоденник і написала:

Коханий Боже.

Чи жива Гельга-Розбійниця?

Чи існує на світі її убивця?

Дай мені відповідь уві сні!

Дівчинка вимкнула світло.

Вона тулила долоню до губ і вдивлялася в темряву. Вікно стояла відчинене, штори не повністю затуляли його, збоку виднілася шпарка — темний просвіт. Хтось там майнув? Щось почулося? Хто там, за вікном? Анна навіпамацки сягнула за щоденником і написала: «*Можеш не відповідати...*»

І тоді нарешті змогла заснути.

Анна проспала, приготувати домашні завдання вже не встигала й дуже спізнювалася до стоматолога, навіть поспідати не мала часу. Зате в поспіху забула про свій страх перед зубним лікарем.

Вона мала лишень одну дірку в зубі, хоч і не почистила зуби звечора. Лише одну. Увесь час, доки лікар дзижчав бормашиною, Анна думала про Йоргена, про поцілунок у садку Еллен, про лист, який лежав наготові в шкільному ранці. І не помічала болю.

У школі Анна не заходила до класу, бо ось-ось мав пролунати дзвоник на перерву. Вона пошукала на вішаку Йоргенову куртку, щоб покласти йому до кишені листа, але куртки не було. Надворі так потепліло, що ніхто не вдягнув курток. Що ж, покладе потім цидулку в Розбійницькому саду, як просив Йорген у своєму листі. Анна сиділа на подвір'ї, величезному, пустельному шкільному подвір'ї.

Вона привіталася з подвір'ям, згадавши, як учора лежала тут долілиць на східцях і читала любовного листа. То було так давно. Лише навесні можна лежати животом на сходах чи сидіти в шкільному дворі, не боячись ні холоду, ні мокрості.

Приємно побути на самоті, доки ще не висипали надвір школярі. Можна подумати. Анна думала про Йоргена. Ось скоро він вийде зі шкільного будинку в своєму білому плетеному светрі. Може, підморгне їй. Бо ж вони закохані...

Нарешті задзвонив дзвоник. Анна чула, як школа нараз заклекотіла, ожила, сповнилася гармидером, з усіх виходів з вересками, гуками та сміхом висипали юрбою школярі. Подвір'я умить заповнилося, годі було когось розгледіти.

Раптом вона почула знайоме бряжчання ключів: *дзень-дзень*. Йорген! Але того дня він мав на собі не білий, а зелений светр. Чого б це...

Побачивши Анну, Йорген не підморгнув, а відвернувся, побіг на інший край подвір'я і зник їй з очей. У шлунку прикро засмоктало. Навіть у стоматолога не було такого відчуття, хоч і мало б бути.

Підійшла Беата, якась дивна на вигляд — сумна.

— Що трапилося? — запитала Анна.

— Погані справи, — сказала Беата. — *Run-run!*

— Погані?

— Жахливі справи! Я аж мало не плакала...

— Та кажи вже!

— Та... та...

— Ейнар не захотів бути твоїм хлопцем?

Анна згадала, як Беата вчора гладила її по голові після бійки. Вона захищала її, сказала, що п'ятеро проти одного — це нечесно.

Вона погладила рудоволосу голівку Беати.

— Бідолашна...

— Це ти бідолашна!

— Я?

— Так!

— Та що таке?

Анну немов морозом обсипало від страху перед невідомою загрозою, великою загрозою. Щось з Йоргеном, жодного сумніву. Він навіть не глянув на неї і світр інакший одягнув, не білий, а зелений.

— Я розповіла Ейнарові про фальшивий любовний лист, — зізналася Беата. — Бо ж ми закохані! А він розказав Кнutowі, щоб потішити його, що тепер Кнут може стати хлопцем Еллен. А Кнут переповів Еллен, аби вона знала, що Йорген кохає не її, а тебе. А Еллен все розказала Йоргенові...

— Йоргенові?!

— І тепер він тебе більше не кохає...

Анна стерпла. Крижаний холод розлився жилами аж до кінчиків ніг, до пучок пальців, пронизав кожну волосинку. Вона ніби заледеніла зсередини. Її замлоїло, у роті все ще відчувався присмак свіжої пломби. Анна була ледь жива...

— Вона сказала про це Йоргенові?

— Так.

— І він більше мене не кохає?

— Ні... Він так сказав. Якщо так, то ні...

Анни на уроках ніби й не було. Вона прикинуло сиділа за партою. Усі перерви вони удвох із Беатою просиджували на сходах. Йорген жодного разу не глянув у її бік, мовчки проходив повз неї. Він грав у лови, стояв із хлопцями під велосипедною коморою чи біля смітників поряд з Еллен, Еллен із довгими світло-жовтими стрічками в «кінському хвості». А коли дзвоник кликав на урок, і Йорген опинявся поблизу, він просто не звертав на неї уваги, ніби ніколи й не знав. Він дуже розгнівався за фальшивого листа, за те, що Анна написала його нібито від Йоргенового імені, хоча насправді такого не було.

— Тепер він захоче подружитися з Еллен? — запитувала Анна Беату.

— Ні. Він нікому не хоче бути коханим... Якщо так склалося...

— Я мушу йому все пояснити, — сказала Анна. — Ми повинні розповісти, навіщо так вчинили. Може, він зрозуміє і більше не гніватиметься? Він же писав, що кохає мене! А давня любов ніколи не іржавіє...

Того дня Анні знову довелося залишитись після уроків у школі. Учителька виявила, що вона не виконала домашнього завдання і дуже розлютилася.

— Я вже казала, я вже не раз казала тобі, Анно Люнде! — дорікала вчителька. — Я не розумію, у чому річ! Ти ж маєш таких добрих батьків, милих сестричок і чемного брата, таких щирих друзів, а сама... Нема тобі прощення, Анно!

Анна вибухнула плачем, несподівано — у-у-у-у! — аж все тіло здригалось. Вона навіть не намагалася стримати ридання, це було понад її сили. У-у-у! — рвався з горла плач. Анна впала на парту, парта миттю змокріла, сльози навіть скрапували на підлогу. Вона не могла сидіти в класі, їй хотілося втекти зі школи, втекти від учительки, хотілося посидіти під дубом і виплакати на самоті.

— Анночко, — голос учительки пом'якшав. — Щось сталося? Щось таке, про що я не знаю?

— У-у-у-у!

— Гаразд, іди додому! Але пам'ятай мої слова...

Анна вискочила з класу, перебігла подвір'ям до дашка велосипедної комори. Зняла замок зі свого велосипеда й хутко поїхала геть. Сльози й

далі котилися з очей, мокре личко мерзло на вітрі. За сльозами вона ледь бачила дорогу.

Вона була люта на Еллен, страшенно, жахливо, чорно люта. Це вона всім розп'якала, це вона все зруйнувала!

Анна під'їхала до дуба, сіла під деревом, щоб поплакати, але плакати раптом перехотілося. Вона вийняла з ранця таємний щоденник і видряпалася на свою улюблену гілляку. Там її ніхто не побачить, зате вона могла бачити все навколо. У полі зору нікого не було. Дітлахи сиділи вдома й наминали канапки з полуничним варенням. Анна розгорнула щоденник і перечитала свій план дій на першій сторінці. Невиконаними залишалися два пункти:

4. *Обстригти Еллен її «кінського хвоста».*

5. *З'ясувати, що означає ім'я Павлова.*

Час виконати задумане. Обтяти «хвоста»! Негайно! Треба тільки зайти додому за ножицями.

Удома Анна поцікавилася у мами:

— Мамо, що таке *Павлова*?

— Канапки з варенням не хочеш?

— Ні, я не голодна. То що таке *Павлова*?

— Треба питати: «Хто така Павлова», — сказала мама. — Одна жінка. Балерина. Вона померла.

— Балерина?

— Так... Вона танцювала в балеті «Умираючий лебідь». Надзвичайна танцівниця...

— «Умираючий лебідь»?

— Так.

— А ще?

— Що ще, Анно?

— Ще розкажи про Павлову!

— Вона була... вона було неймовірно талановита, не така, як усі. Коли танцювала, глядачі плакали. Але звідки така цікавість до Павлової? Я більше нічого про неї не знаю. Хочеш довідатися більше, подивись в енциклопедії!

В енциклопедії було написано таке: «...зачаровувала своїм особистим, магічним саявом... втілення у танці... „Умираючий

лебідь“... Привертала увагу до свого мистецтва...» Анна не все розуміла, але дещо таки збагнула. Мама Йоргена, як і вона, мріяла стати балериною і танцювати «Умираючого лебедя» так, щоб усі плакали.

Може, саме тому вони з Йорґеном однаково думали...

Потім Анна пошукала статтю про Гельґу-Розбійницю. Але про таку постать в енциклопедії нічого не згадувалося. Під рубрикою «Гельґа» теж нічого не знайшла, бо не знала її прізвища. Може, запитати маму, може, мама щось розкаже, якщо обережно її випитати?

— Ма-ам!

— Що?

Ні Анна, ні Уле ніколи нічого не розповідали мамі про Розбійницький сад, про свої розвідини в покинутому будинку, про те, як їм там ввижалися і наганяли страху примари. Не кажучи вже про зізнання татові чи вчительці... Ті просто висміяли б їх і заборонили туди ходити. Ніхто не розпитував своїх батьків про Розбійницький сад, окрім Кнута. Кнут наважувався випитувати лише свою бабусю.

— Ма-ам, а що то за історія про Гельґу-Розбійницю?

— Гельґу-Розбійницю?

— Так, про оту, що мешкала в Розбійницькому саду?

— Ой, темна історія... Не думай про те!

— А Кнута бабуся завжди відповідає на запитання...

— Клята бабуся... Ніяк не забуде... Нема чим забивати собі голову!

— Воно не даватиме мені спокою, доки не довідаюся правду.

— Про неї нічого не сказано в енциклопедії. То просто собі звичайнісінька історія...

— Яка звичайнісінька історія? — наполягала Анна.

— Гельґа-Розбійниця й справді була трішки дивною дівчинкою, дуже емоційною. Вона шалено закохалася в Турґейра Станґа, сина священика.

— І обрізала коси дівчатам?

— Те-те-те... Вона обрізала косу Кнута бабусі. То трапилося дуже-дуже давно. Не варто про це згадувати...

— Обрізала косу бабусі Кнута?

— Але ж світ не завалився! Не гоже обзивати бідну дівчинку розбійницею через якусь там обрізану косу. Це все вигадки Кнута бабусі, яка ніяк не забуде про свою косу! Просто Гельґа Стуррюстен

була неймовірно закохана, а закохані часто вдаються до невмотивованих вчинків. Колись сама таке спізнаєш... Іноді люди вигадують бридкі історії про тих, хто не схожий на них. Надто, коли тієї людини немає поряд, і вона не може оборонитися.

— То Гельга померла?

— Звідки ж мені знати, Анночко! Я й так вже наговорила тобі купу всього...

— Кнутова бабуся каже, що вона блукає примарою, хоче помститися...

— Дурниці! Примар не буває! Не забивай собі голову, Анно... На вечерю буде гороховий суп. Ти ж любиш гороховий суп, правда? Скоро сядемо вечеряти...

— Я ще піднімуся до своєї кімнати, — сказала Анна.

Вона сіла за письмовий стіл. Довго так сиділа, без руху. Чула, як повернувся з роботи тато. Відчувала запах готового супу, отже, скоро її покличуть вечеряти. Анна хотіла трішки посидіти перед вечерею на кухні, разом з татом і мамою, задобрити обох, щоб не лаялись, коли вона відмовлятиметься від супу. Бо нині був такий день, що вона може розплакатися від будь-якого сердитого слова, голосно розридатися, і тоді ніхто не зуміє її розрадити.

Мама сиділа за столом, гортаючи рекламну брошуру з картинками різних штучок, які можна купити за знижкою.

— У тата скоро день народження, — сказала вона, підморгнувши Анні.

— Може, хочеш ось таке на подарунок? — запитала мама, кладучи рекламний проспект перед татом.

На великій світлині були зображені фартухи для грилю у різних кольорах. Мама усміхнулася Анні й знову підморгнула: вона знала, що Анна шие такий фартух на уроках рукоділля.

— Пхе, ні, не хочу, — пирхнув тато. — Навіщо мені фартух для грилю?

Він відсунув рекламку набік. Мама розгублено глянула на доньку. Анна підхопилася і втекла до своєї кімнати. Їй уже не хотілося сидіти на кухні з мамою і татом.

Нема їй що робити в їхньому товаристві! Вона поклала ножиці й щоденник до торбинки. Чула, як батьки шепочуться за дверима кухні, а тоді тато покликав її лагідним голосом:

— Анночко!

— Мені треба вийти, — відповіла вона. — Я трохи погуляю...

Анна відчинила двері й вийшла в коридор. Тато сидів за столом з рекламною брошурою в руках.

— О, — сказав він тієї миті, як Анна проходила повз нього. — Саме те, чого мені так бракує! Отакого чудового фартуха!..

І тут Анна розплакалася. Плач вибухнув так несподівано, що вона не зуміла його перехопити й затамувати. У-у-у-у!!! Дівчинка збігла вниз сходами, відімкнула велосипед, стрибнула в сідло й гайнула з подвір'я.

— Анно! — гукала мама.

— Анночко! — гукав тато.

— А вечеряти? Я маю на десерт млинці! Анно! Анно! — гукала мама з вікна.

Але Анна щодуху мчала геть. Вони нічого не розуміють! Вони нічого і ніяк не розуміють! Вони не розуміють, що справа зовсім *в іншому*.

На перехресті хтось її окликнув. То був Уле. Він стояв на чубку пагорба в своїх жовто-зелено-смугастих штанах. Заступив на чати після школи.

— Я для тебе щось маю!

Анна не мала наміру зупинитися, не хотіла, щоб брат помітив її сльози. Але ж він щось має для неї!

— Що там у тебе?

Уле з'їхав донизу, різко став, аж гальма вискнули. Обернувся за своїм ранцем, довго в ньому копирсався, не замовкаючи ні на мить:

— Це в нас було на уроці рідної мови, вірш Обстфельдера, саме для тебе; я весь час думав про тебе, доки вчитель декламував, вирвав аркуш, дуже тобі підходить, ось тільки дещо підправив, саме так, як ти розповідала...

Нарешті Уле знайшов аркуш паперу й простягнув Анні.

— Що це з тобою? Ти плакала?

— Гм, — буркнула Анна, схопила аркуш і поїхала геть. — Я не маю часу, зовсім-зовсім не маю часу...

Анна відчувала, як Уле дивиться їй у спину. Вона щосили налягала на педалі, аж упріла, а литки звело судомою. Від'їхавши далеченько, де

Уле вже не міг її бачити, Анна поклала аркушик із віршем до торбинки й попрямувала до будинку Еллен.

Треба було швидко здійснити задумане, поки не передумала.

Закохані здатні на дивні вчинки. Якась коса — не такий вже й великий злочин...

Двері відчинила Еллен.

— Привіт, Еллен!

— Знову припхалася зі своєю картатою торбою? — пирхнула Еллен. — Носиш у ній таємниці?

Анна лиш усміхнулася, і від тієї силуваної усмішки їй аж щелепи заболіли, *гумміамбра*, — вишкірилася подумки.

— Привіт-привітики! — промовила ще раз.

— Йорген Рюге тебе більше не кохає! — ущипнула Еллен.

— Знаю...

— І не вважає тебе гарненькою...

— То й що...

— Навіщо приперлася? Може, ще фальшивих любовних листів принесла? Я про все розповіла мамі!

— Я подумала, може, ми помиримся...

— Ха! Гадаєш це так просто? А якщо я не хочу?

— Я собі подумала, що могла б заплести косою твій «кінський хвіст». Він такий розкішний...

— Так, найгарніший «хвіст» у школі! — запишалася Еллен. — Найгарніший на всю школу!!!

— Це правда, — кивнула Анна.

— Що ж, можеш заплести, але заприсягнися, що будеш мені вірною! Завжди!

— Звісно, — сказала Анна. Вона брехала.

— І в бійках будеш на моєму боці!

— Так, — знову збрехала Анна.

— Ну, якщо мій «хвіст» найгарніший у школі, то дозволю тобі заплести волосся. Надворі чи вдома?

— Надворі... Така гарна нині погода...

Анна докладала багато зусиль, щоб поводитися невимушено.

Еллен принесла стілець, щітку до волосся і глянцеви́й журнал, і вони попрямували під сливку.

— Тобі теж кортіло б мати такого «кінського хвоста»? — зверхньо запитала Еллен і зручно вмостилася на стільці, відхилившись на спинку. — Пограємось у перукарню, — запропонувала вона, розгортаючи журнал.

— Пограємось, — сказала Анна.

— Зачеши мені волосся догори, як наречений.

— Гаразд...

— Ніби я виходжу заміж за Йоргена...

— Гаразд!

Анна розчесала волосся. Рожевою густою щіткою з тонкими шпичками. Волосся Еллен мала пишне, м'яке, темно-каштанове, важке... Воно сяло, хвилювалося, стікало між пальцями, немов пісок. Так приємно було торкатися його, воно так гарно, свіжо пахло. Анна навіть забула, що то волосся Еллен.

Якби ж то вона мала таке блискуче, густе, темно-каштанове волосся, яке кожному кортіло б помацати, відчути на дотик. Якби ж то вона мала таке...

Анна чесала згори вниз, знову й знову. Торбинку затиснула між ногами. Там лежали ножиці.

Потім Анна почала заплітати волосся, розділила на три пасма й сплела гарну, товсту косу. Її легше обтяти, ніж розпущені кучері. Гельга-Розбійниця обрізала саме косу.

— Укладеш зачіску? — запитала Еллен. Звичайна коса їй не подобалася, вона хотіла високу зачіску, яку роблять нареченим.

— Спершу заплету косу, а зачіску для нареченої зроблю потім, — відповіла Анна. — Буде така, наче ти виходиш заміж за Йоргена...

— Ти така дивачка, — мовила Еллен. — Усі так кажуть, навіть моя мама й мій тато. Не схожа на інших, б'єшся з хлопцями, нехтуєш навчанням у школі...

Коса готова. Анна обхопила її рукою, вона була тугою і штивною на дотик, немов канат, справжній канат.

Другою рукою Анна відкрила торбинку.

— Я поки що перев'яжу Гумкою, — сказала вона. — Тим часом...

— Ну, якщо дуже хочеш... — байдуже відгукнулася Еллен. Вона була зайнята — читала журнал.

Анна вийняла ножиці. Однією рукою натягнула косу, у другій стиснула ножиці. Де різати? Не надто високо, не всю косу, не

настільки, щоб Еллен залишилася обскубаною, як Кнут. Якщо різати високо, Еллен відразу це відчує і обернеться.

Анна приклала ножиці посередині, ні, ще нижче. А тоді повільно стиснула пальці, ножиці клацнули. Вона тримала косу натягнутою. Еллен нічого не помічала. Поки що... Ще двічі клацнути, лишень двічі. Анна знову стиснула пальці. Від коси майже нічого не залишилось.

— Що ти там робиш? — обернулася Еллен.

Анна втретє стиснула пальці, *клац*, і відстригла решту. Рука з косою аж відсахнулася назад, так міцно вона її натягувала.

Еллен заверещала, витріщаючись на Аннину руку, руку, яка стискала її косу... Від «кінського хвоста» мало що залишилось, волосся стояло сторчма на голові. Еллен трималася за голову й репетувала на весь світ:

— Мамо-о! Тату-у!

Анна злякалася. Вона вже гірко шкодувала за свій вчинок і кинулася навтьоки. Але враз згадала про торбинку, свою торбинку з таємним щоденником. Вона бігла так швидко, як ще ніколи в житті не бігала. Обстрижену косу випустила з рук, тепер обрубок валявся у садку, під сливкою. Анна добігла до велосипеда, скочила в сідло і поїхала геть, швидко, швидко, швидко. Угору, повз парадний заїзд до будинку Еллен, повз книгарню і банк, і парфумерну крамницю, а потім униз, униз вулицею.

Анна всю дорогу плакала, дуже гірко плакала. Сама не знала, чому. Бо ж хотіла зробити те, що зробила. Однак зараз усе видавалося страхітливим, страшенно страхітливим. Вона відстригла її! Відтепер Еллен не матиме «кінського хвоста», темно-каштанового, кучерявого «кінського хвоста» з шовковою кокардою. Відтепер це вже навіть не зовсім Еллен. І в цьому її, Анни, провина.

Якби ж то вона цього не робила, якби ж то... Якби усього цього не було, вона могла б спокійно, як будь-якого звичайного дня, котитися собі вулицею, їхати додому на вечерю. А тепер геть усе змінилося, стало так погано, так страшенно погано, що їй страшно з кимсь зустрітися, страшно до когось заговорити, думалося Анні.

Але ж вона *хотіла* це зробити, *постановила* собі зробити саме це!

Цікаво, Гельга-Розбійниця так само почувалася? Такі ж думки роїлися в її голові, після того як обстригла косу Кнutowій бабусі й біла

в церковні дзвони вночі? Тому вона втекла до Франції?

Анна безупинно їздила вуличками села, коло за колом, угору й вниз, не знаючи, куди податися, — не маючи, куди податися.

Додому не можна, їй анітрохи не хотілося розмовляти про татів день народження й фартух на подарунок. А якщо запитуватимуть, де вона була, Анна просто розплачеться, бо такий вже нині день. До Беати теж не можна. Беата відразу здогадається, що щось трапилось, а Анна не зможе їй зізнатися, бо Беата ужахнеться і, можливо, не захоче більше з нею товаришувати. Годі, годі собі уявити, що вони перестануть бути щирими подружками. А навіть якщо Беата від неї не відречеться, Беатина бабуса напевно заборонить їй дружити з Анною Люнде, дівчиськом, яке нехтує домашніми завданнями, б'ється з хлопцями й обстригає коси дівчаткам. Як Гельга-Розбійниця...

Куди ж податися?

До Франції утекти чи що?

Якби ж то вона була коханою Йоргена! Усе б йому розповіла, і, може, він зрозумів би її вчинок. Але Анна вчинила цей переступ саме через те, що Йорген відвернувся від неї...

Анна кружляла, кружляла вулицями, від горя вже й сліз не було, тільки в горлі клекотало: *хрр, хрр...*

Вона не знала, скільки часу минуло, бо не мала годинника, а запитати перехожих не наважувалася. Надворі ставало дедалі темніше.

Мама з татом, мабуть, хвилюються. Напевно, вже розмовляли з мамою Еллен. Може, її уже всі шукають? Прочісують пустир, об'їжджають на автах вулиці?

Ховаючись від людей, Анна заїхала доволі далеко. Вона стомилася. Треба було знайти тихе місце, де можна перепочити. Озираючись навсібіч, дівчинка під'їхала ближче до пустиря і побачила, що ятка в кінці вулиці зачинена. Вона зачинялася о дев'ятій. Уже зовсім споночіло. Авта повмикали фари, але Анна не хотіла вмикати свою. Вона трималася близьенько до тротуару, гілки вишень та бузку чіплялися за волосся і пахли весною.

Анна під'їхала до пустиря з іншого боку, ніж зазвичай. Ніде ні душі. Вона замкнула велосипед на замок і сховала його в кущах. Нараз до неї ген здалеку долинули голоси. Багато голосів... Вони гукали її: *Анно! Анно!*

Невже всі вже дізналися? Дізналися, і тепер ніхто не схоче бути їй другом... Може, тепер ганьбитимуть її і обстрижуть наголо, як Кнута?

Анна присіла навпочіпки в кущах біля велосипеда, щоб перечекати, доки всі підуть собі геть. Під задок поклала торбинку, бо земля була мокра, але спершу вийняла з торбинки щоденник. Писати про косу не хотілося, тож вона написала таке:

Любий щоденнику.

Що тепер зі мною буде?

Треба спробувати стати схожою на Стомпу, героя книжкового серіалу. Він завжди був такий веселий. Я вже ніколи не буду веселою...

Раптом Анна згадала про аркушик від Уле. Вона знайшла його в торбинці, розгорнула. Аркуш, без сумніву, був видертий зі шкільного підручника. Де-не-де виднілися виправлення, зроблені рукою брата.

Рюге! тремтить

Що ж це Рюге! сполошився?

Бідний Рюге! все тремтить.

З вітром хилиться пшениця.

Бідний Рюге! все тремтить.

Чом душа його бентежна?

Бідний Рюге! все тремтить.

Ходять тіні обережно.

Бідний Рюге! все тремтить.

Що у в душі його здійнялось?

Затремтіло, на біду.

Наша донька заховалась

у ~~Розбійницькому~~ Розбійницькім саду.

Вірш був такий гарний, мов пісня. Анна кілька разів прочитала його подумки, хоч і не все розуміла. Вона шепотіла слова й знову плакала, бо сліз, як виявилося, мала ще багато. Здавалося, що все правда: і що Йорген кохає її, і що тремтить від кохання. Навіть попри фальшивий любовний лист. І навіть попри обстрижену косу Еллен?

Анна довго сиділа під кущем. Стало темно-темно. Прийшла ніч. Похолодніло, змерз задок. Анна згорнула аркуш і подалася через пустир до бомбосховища. Позазирала у вентиляційні вічка — ніде нічого.

Звідси, з-під бомбосховища, видно було всі будинки, окрім Кнутового; той ховався за пагорбом. Анна бачила дім Беати. Вікно її кімнати не світилося, певно, вона вже спить. Майже ніде в селі не світилося. Усі полягали спати, повмощувалися, мабуть, затишно під ковдрами, ніби нічого й не сталося.

Анна, відганяючи від себе думки про тепле ліжко, подалася до Розбійницького саду.

Було дуже темно, страшенно темно й холодно. І Анна — сама як палець. Заходити до саду через ворота вона не хотіла — ще хтось побачить, ліпше перелізти через паркан.

Дівчинка взялася за дві планки, підтягнулася, перекинула одну ногу й завмерла. Їй почулося, ніби хтось там ходить. Треба квапитися, але нога зачепилася, і вона впала додолу, виломивши обидві штахетини. Тепер у паркані зяяла дірка.

Анна не наважувалася встати на ноги, лежала долі, прислухаючись. Навколо панувала тиша, безгомінна тиша. Дівчинка напружено вдивлялася у дерева, кущі, чорні тіні Розбійницького саду. Чи варто йти далі?

Але ж вона більше не боялася убивці! І в примару Гельги-Розбійниці не вірила! То ж усе тільки вигадки, історії, які складають про незвичайних людей, яких давно вже немає. Про Гельгу пліткують тільки тому, що вона обстригла косу Кнутовій бабусі. Може, й про неї складатимуть легенди, може, й про неї казатимуть, ніби вона блукає десь примарою?

У Розбійницькому домі світилося лише в передпокої, решта будинку поринала в темряві. Анна не знала, де вікно Йоргена. Він, напевно, спить. Надворі ж ніч!

Раптом їй стало страшно, вона таки боялася примар і розбійника-вбивці. А якщо вони існують насправді, тиняються садом, а вона тут зовсім сама?

«Ні, ні, ні, це неправда!» — переконувала себе дівчинка. Змусила себе думати про щось інше — про морошковий крем та гру в хованки — і рушила далі. Дійшла до того місця, де трикутником росли три височенні дерева, а поміж ними стояв камінь. Сіла на кам'яну брилу. Тут нещодавно сиділи вони з Йорґеном і розмовляли. Не боялися ніякого вбивці, вірили, що Гельґа-Розбійниця не загинула й живе десь у Франції.

Анна довго сиділа на камені, згадуючи ту розмову. Потім вийняла аркуш з торбинки й ще раз перечитала вірш.

Глянула в бік Розбійницького дому. Він ледь виднівся у непроникній темряві поміж велетенськими деревами. Анна відчула неймовірну втому, уявляла собі Йорґена, який спить у своєму ліжку, під теплою ковдрою. А може, й не спить. Може, думає про неї. Якщо вже знає про обрізану косу...

Анна так втомилася, так страшенно втомилася... Вона обійшла камінь і лягла поспати, притулившись до нього спиною. Під голову — замість подушки — підмостила торбинку. Камінь здавався майже теплим. Уявила собі, що то стіна, стіна біля ліжка в Розбійницькому домі.

Лежала так довго-довго.

Може, й засинала час від часу.

Та раптом почала дуже мерзнути. Так мерзла, аж трусилася. Знову пересіла з мокрої землі на камінь. Нараз помітила, що темрява вже не така густа, виразно проступили дерева й Розбійницький дім.

Анна вже не боялася, аніскілечки. Бо всю ніч пробула в Розбійницькому саду й нікого там не побачила, ні примар, ні розбійників.

Анна думала про Павлову, маленьку Павлову Рюґе, яка спала в своєму ліжечку, яка, можливо, колись стане балериною. Як справжня Павлова! Та, що своїм танцем змушувала всіх плакати... Якби ж то Анна вміла так танцювати, щоб розворушити Йорґена своїм танцем до сліз!

У голові роїлися думки про все, що трапилося, про обстрижену косу... Думала, що тепер, мабуть, не матиме друзів і залишиться геть самотньою. Бо ніхто не захоче водитися з обстригачкою кіс.

Кров стигла в жилах від холоду. Анна встала з каменя і трохи пострибала, щоб зігрітися.

Чи то й собі втекти до Франції?

Але вона не могла покинути Уле й маленьких сестричок! Думаючи про сестричок у квітастих піжамках і про Уле в смугастій піжамі, які затишно спали в теплих ліжках; про Уле, який видер сторінку з підручника, щоб подарувати їй вірш про Рюге, — Анна збагнула, що нікуди їй не хочеться утікати, навпаки, хочеться завжди бути разом з близькими.

Вона знову перечитала вірш. То була така гарна поезія, вона майже повірила знову, що Йорген кохає її і тремтить від кохання. Може, вона так натхненно продекламує вірша, що він прокинеться й заплаче від зворушення?

Розбійницький сад був огорнений незвичайним, сіруватим серпанком.

А може, заспівати пісеньку про едельвейс, щоб він прокинувся і заплакав? Голосно й ніжно заспівати під його вікном?

Треба трохи повправлятися... Вона пройдесться Розбійницьким садом, огорненим дивним, сіруватим серпанком, і потренується у співі.

Анна підійшла до будинку. Під стіною стояв Йоргеновий велосипед, гарний червоний велосипед. Анна підступила ще ближче, торкнулася сидла. Може, проїхатися на ньому? Посидіти в сидлі, у якому він сидів?

Анна сіла в сидло, відштовхнулася від стіни, але забула, що велосипед на замку! Анна гепнула на землю — вам, бах, бабах — голосно зойкнула з переляку, і її зойк розітнув німотну тишу світанку. Вона добряче вдарилася...

Від страху похололо все тіло, дівчинка лежала, не ворущачись. Знову все зруйнувала!

Зсередини будинку долинули звуки, хтось відчинив вікно. Вона все зруйнувала!

— Привіт!

То був Йорген. Його голова звисала з вікна на другому поверсі. Світле волосся сторч на всі боки. Анна розбудила його своїм зойком.

— Привіт! — відповіла Анна так тихо, що він, мабуть, і не розчув.

— Що ти тут робиш? — запитав Йорген, зовсім не сердито. Він говорив пошепки, щоб нікого не розбудити в будинку.

— Я тут була всю ніч...

— Усю ніч?

— Угу...

— Навіщо?

Анна не знала, що на це відповісти. Вона підвелася, прихилила велосипед до стіни й обтріпала одяг.

— Я обстригла косу Еллен...

— Знаю.

— Знаєш?

— Так. Усі знають...

— Ойой! — плач знову підкотився до горла і вже рвався з рота. Усьому кінець — більше вона не має друзів!

— Їй пасує.

— Що-о? — сторопіла Анна.

— Їй пасує, дуже навіть пасує!

— Справді? — Анні затремтів голос.

— Еге ж!

Йорген не сердився, нітрохи не сердився. Він усміхався.

— Так усі вважають.

— Направду? — Анні відлягло на душі. Може, усе не так вже й жахливо?

— Коротка зачіска їй личить більше, ніж «кінський хвіст».

— Ти так гадаєш?

— Так...

На якийсь час обоє замовкли, але Йорген не зачиняв вікно. Він дивився на неї. Анна міцно стискала себе руками, щоб зігрітися.

— Може, зайдеш? — запитав він.

— А як?

— Щоб потрапити до кімнати на другому поверсі Розбійницького дому, достатньо видряпатися на дерево й переступити з гілки на підвіконня — ніхто й не помітить...

А й справді... Анна підійшла до великого дерева й почала дряпатися нагору; дуже обережно, бо цим деревом ще ніколи не лазила.

— Мені треба зателефонувати мамі й татові, — сказала вона. — Вони, мабуть, дуже хвилюються.

— Звичайно...

— Доведеться зізнатися, що всю ніч пробула в Розбійницькому саду.

— Доведеться... — Йорген пильно глянув на Анну. — Справді, усю ніч?

— Так.

Йорген нахилився до Анни й прошепотів:

— А примар бачила? Або вбивцю?

— Ні!

— Нікого?

— Нікого.

— Зовсім-зовсім нікого?

Анна заперечно похитала головою. Вона вже долізла до вікна й вмостилася на гілляці навпроти Йоргена.

Йорген усміхнувся, на все личко засяяв усмішкою. Він простягнув Анні руку. Вона взялась за його руку й перемахнула через підвіконня у Йоргенову кімнату.

— Я так і знав, — сказав Йорген. — Тепер ми маємо доказ, що примар не існує!

«Так, — подумала Анна. — Тепер ми маємо цьому доказ! *Ми...*»

ISBN 978-617-679-089-1

9 786176 790891 >

www.starylev.com.ua